

Nr. 43 (283)

Anul IX
29 octombrie 1960

Mihail Sadoveanu
la 80 de ani.
(pag. 8-9)

Fotografie de
Dan GRIGORESCU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

Primit cu puternice aplauze, tovarășul Chivu Stoica, membru al Biroului Politic al C.C. al P.M.R. președintele Consiliului de Miniștri, a adus Congresului salutul Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român.

Cel de-al IV-lea Congres al Sindicatelor din R.P. Română

Miercuri dimineața s-a deschis în sala Palatului R.P. Romîne cel de-al IV-lea Congres al Sindicatelor din Republica Populară Română.

Prezentăm câteva imagini fotografice din ziua deschiderii Congresului.

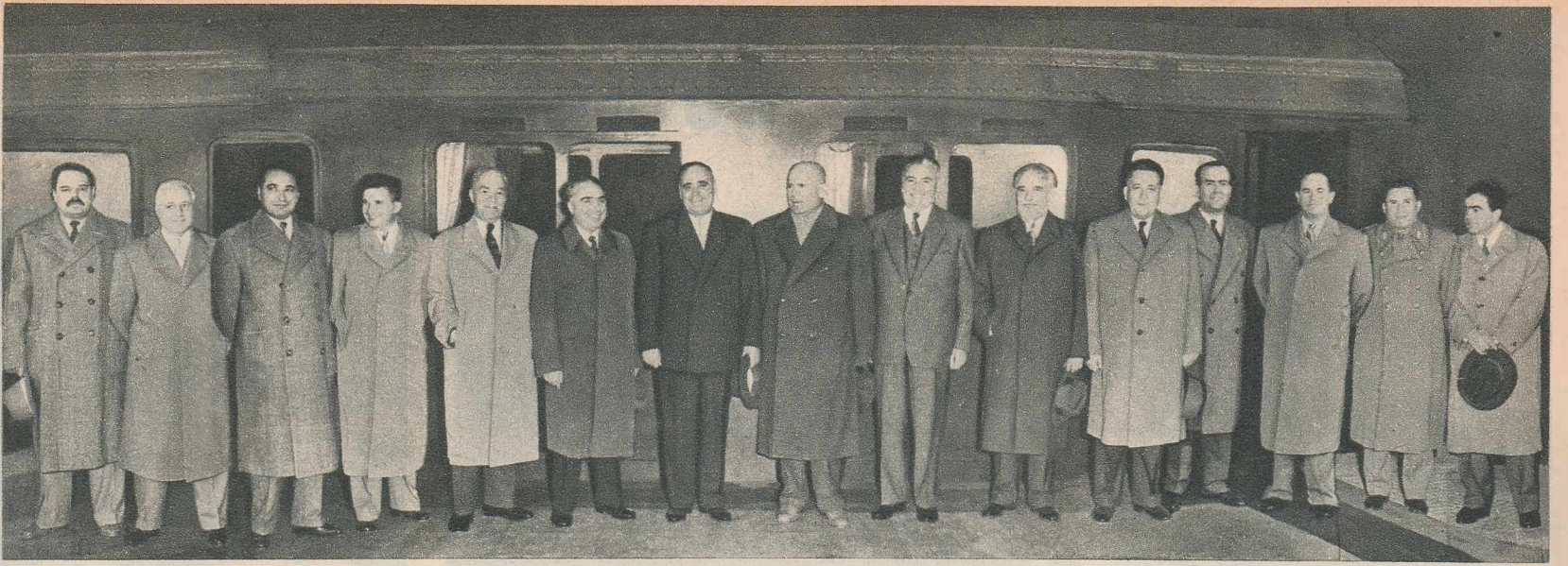
La primul punct al ordinii de zi, după salutul C.C. al P.M.R. adresat Congresului al IV-lea al Sindicatelor din R.P.R., tovarășul Gheorghe Apostol a prezentat raportul Consiliului Central al Sindicatelor. Raportul a fost repetate rînduri aplaudat cu căldură de delegați. Ovații puternice au răsunat pentru Partidul Muncitoresc Român, Inspiratorul și organizatorul victoriilor poporului nostru muncitor, pentru guvernul Republicii Populare Romîne pentru eroica noastră clasă muncitoare, jărănimea și intelectualitatea noastră, pentru solidaritatea internațională a celor ce muncesc, pentru pace între popoare.

← Un grup de delegați și delegate la Congres în timpul unei pauze.

Aspect din sală, în timpul lucrărilor Congresului. ↓

La sosire în gara Băneasa.

ÎNTOARCEREA ÎN CAPITALĂ A TOVARĂȘULUI GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ

Duminică dimineață, prin gara de frontieră Curtici, a sosit în patrie trenul cu care a călătorit tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, conducătorul delegației R.P. Române la cea de-a 15-a sesiune a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite, precum și tovarășii Leonte Răutu și Ștefan Voitec, membri ai delegației. La frontieră delegația a fost întâmpinată de tovarășii Chivu Stoica, Nicolae Ceaușescu și Alexandru Drăghici.

La Arad, Săvârșin, Simeria, Sighișoara, Racoș, Orașul Stalin, Cîmpina, Ploești — de-a lungul întregului parcurs de la frontieră pînă în Capitală — zeci de mii de oameni ai muncii au salutat cu căldură pe tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej și pe ceilalți conducători de partid și de stat, exprimîndu-și sentimentele de adîncă recunoștință pentru eforturile depuse la O.N.U. pentru triumful păcii și colaborării internaționale.

La ora 20 trenul a sosit în gara Băneasa unde a fost întâmpinat de conducătorii de partid și de stat, oameni de știință, artă și cultură, ziaristi romîni și corespondenți ai presei străine, numeroși oameni ai muncii. Erau prezenți șefii misiunilor diplomatice acreditate la București și alți membri ai corpului diplomatic.

Zeci de mii de bucureșteni, adunați în piața gării Băneasa și de-a lungul șoselei spre oraș, au salutat cu căldură și entuziasm pe tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, au aclamat îndelung pentru P.M.R., pentru Comitetul său Central.

Pe tot parcursul, de la Curtici pînă la sosirea în Capitală, mii și mii de oameni ai muncii i-au aclamat pe tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej și pe ceilalți conducători de partid și de stat (gara Cîmpina).

Un salut voios de pionier adresat din inimă tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej (gara Coșlariu).

Colectivista Victoria Sotiorian din Coșlariu a dorit foarte mult să strîngă mîna tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej și să-i ureze sănătate și viață lungă.

LUNA PRIETENIEI ROMÎNO-SOVIETICE

① Celebrul bas sovietic Ivan Petrov împreună cu Magda Ianculescu și Constantin Gabor în spectacolul extraordinar „Bărbierul din Sevilla“.

② Irina Arhipova și Garbis Zobian în „Aida“ — spectacol extraordinar prezentat la Teatrul de Stat de Operă și Balet din București.

③ Simpozion la Casa prieteniei romîno-sovietice din București, pe tema „Succese ale teatrului nostru de operă și balet în U.R.S.S.“. În fotografie, un grup de artiști care au luat parte la turneu. De la stînga la dreapta: V. Loghin, Elena Cernel, D. Ohanesian, Jean Hovorov, Zenaïda Pally, Jean Rinzesco și C. Iliescu.

④ Numeroase manifestări sportive au fost de asemenea închinat tradiționalei sărbătoriri a prieteniei romîno-sovietice. Printre acestea și competiția de baschet dotată cu „Cupa prieteniei romîno-sovietice“. Cupa a fost cucerită de echipele C.C.A. (băieți) și Știința (fete). În fotografie: aspect din timpul partidelor Știința-Metalul (băieți).

Fotografii de S. STEINER și R. SCURTU

Pe strada Vasnețov

- schiță -

de DOMOKOS Géza

Ilustrație de Valentina DINU

Zilele trecute mă pomenii chemat la telefon de un necunoscut, un anume Hagău, inginer — spunea el. Mă înștiință că a sosit de la Moscova și are să-mi remită un pachet. Ne înțeleseserăm ca a doua zi să ne întâlnim în fața Telefoanelor.

— Un pachet din Moscova? — mă întrebai, nirat. Oare de la cine? Poate de la Kolea Nikolski — îmi spuneam, nedumerit. Tot el ni-a trimis acum un an și volumul de studii iterare al lui Sklovski... Sau, poate de la Ștepanenko. Fusesem înainte de plecare, împreună cu el, prin magazine și, după ce îmi cumărasem un aparat de radio îmi exprimasem egratul de a nu-mi fi luat și lămpi de rezervă; eea ce îl făcuse să-mi promită că la prima ocazie mi le va trimite el... Sau — mai știi? — i-o fi adus aminte Sașa Smolnikov, cercetător l Pamirului, de caisele acelea uzbece care-mi plăcuseră atât de mult... Trecui în revistă toate cunoștințele anilor de ședere la Moscova. Ț-am ajuns la alt rezultat decât acela că nu aai știam la cine să mă gândesc. Așteptam cu erăbdare și emoție întâlnirea de-a doua zi cu omitul inginer.

Vă puteți imagina ce mutră am făcut când, după atâtea emoții, mă pomenii la Telefoane ață-n față cu un om care însă nu avea nimic în mână. Tovarășul Hagău îmi spuse că e inginer constructor, că a stat câteva luni la Moscova unde a studiat metodele sovietice de construire a locuințelor. Cu câteva zile înainte de plecare, un coleg sovietic îl invitase la inaugurarea unui nou bloc de locuințe. Acolo, cineva îl întrebase dacă mă cunoaște și în orice caz să facă tot posibilul să mă găsească, deoarece dresa nu mi-o cunoaștea, ci doar numele instituției unde lucrasem cu doi ani în urmă.

— Sincer să vă spun, nu-mi prea făceam uzii să vă găsec. Ieri însă mă gândii să fac apel la cartea de telefon... Și, iată, am avut noroc. Spunând acestea scoase din buzunar un pachet învelit în hîrtie albă și legat cu o panglicuță. Îl luai în mână, îl succii pe-o parte și alta, îl cuturai...

— Ce-o fi oare?

Inginerul dădu din umeri și zîmbi:

— Habar n-am...

Nici n-ajunsei bine acasă și desfăcui panglicuța. În cutiuța, nu mai mare decât una de dibrituri, se afla un tub de bachelită și mai bine spus: un mîner de aparat de ras. În fundul cutiei, pe bilețele pe care scria doar atât: „Ca să nu umbli sărbierit, dacă cumva ai făcut-o! Semnat: apin, Iuri Jivolojenov (Iurka), Nadejda Gheorghievna“...

...Lucrurile se petrecuseră acum opt ani în anul următor: locuiam într-o cameră mobilată pe strada Vasnețov 16, într-o clădire veche, pe un singur etaj, pe al cărei acoperiș se mai puteau vedea urmele incendiului din 1812. Era clădire gălbuie, îmbătrinită, care, privită de pe strada inundată în lumina neonului, făcea impresia unui cufăr prăfuit în mijlocul unor amantane elegante, de piele.

— Un adevărat cavou! — avea obiceiul să spună vecinul meu din deapta, un anume Lan, figurant de teatru îmbătrinit în meserie, conștient că nu i se dă să joace rolul lui Othello numai pentru că să nu se simtă jignit de ordvinov.

Iurka, băiețașul de nouă ani al familiei Jivolojenov, avea și el toate motivele să nu iubească această casă care amintea de campania lui Napoleon, deoarece — nu se știe cum — colegii de

clasă îl porecliseră Iuza, după numele ultimului proprietar al casei, un negustor lituanian.

— Vedea-te-aș la pămînt, uriciunea străzii! — mormăia el plîngînd, ori de cîte ori îl necăjeau colegii poreclindu-l astfel. Iar cînd nu-l vedea nimeni, se chinuia să lărgească cu bri-

ceagul crăpăturile zidului dintre bucătărie și coridor.

Doar gazda mea, Nadejda Gheorghievna, părea mulțumită.

— Ia nu vă mai smiorcăiți — încerca ea să-și potolească vecinii. Unde mai găsiți o casă ca asta? Călduroasă, uscată, prietenoasă...

În sinea ei, însă, abia aștepta ca bătrîna casă să fie demolată.

Într-o dimineată de duminică mi se întîmplă un lucru cu totul fără importanță, dar care avu darul să-i rîdicie și mai mult pe locatarii parturului din strada Vasnețov. Mă bărbierisem și tocmai spălam sculele de ras la chiuveța din bucătărie. Cînd să le șterg, mînerul aparatului îmi scăpă din mînă și se rostogoli de-a lungul podelei, neoprindu-se decât în fundul unei crăpături. Și acolo a rămas. În zadar încercă soția lui Lapin să-l scoată cu un ac de croșetat. În zadar se chinui și Iurka vreo cîteva ceasuri, fericit că poate lărgi în voie crăpătura zidului. Mînerul aparatului de ras n-a mai putut fi scos.

— Nici o grijă — mă consolă Nadejda Gheorghievna — cînd vor demola casa voi avea eu grijă de mînerul dumatăle.

La care maestrul Lapin zîmbi acru:

— Atunci, măi frate, n-ai decât să aștepti pînă țî-o crește o barbă de patriarh, ascultă-mă pe mine... Că mînerul n-o să-l mai vezi cît îi lumea!

— Ia mai taci din gură, bătrîn blazat ce ești! — îl apostrofă cu bunăvoință gazda. Uite, nu-mai așa-n necaz, eu cu mîinile mele îl voi scoate. ...Telefonul mă trezi din amintiri.

— Ei, ați aflat ce e în pachet? — auzii vocea săgalnică a inginerului Hagău. Luați atunci un creion și notați noua adresă a prietenilor dvs. din Moscova...

Traducere de V. ANTON

INSTANTANEU MOSCOVIT

Am un vechi cunoscut la Moscova. Îl cheamă Leonid Popov. Strada? Cartierul? Nu-mi amintesc. Adresa am uitat-o acasă, la București. Să fiu la Moscova și să nu-l întîlnesc pe Leona? Aș regreta o viață întreagă. Ar regreta desigur și el. Ce fac? Cum dau de el?

— Nu te necăji! — mă consolează tovarășul meu de cameră. Îți dau eu adresa!

— Îl cunoști cumva pe Leonid Popov? — întreb eu mirat.

— Nu! Cunoșc însă pe cineva care-l descoperă precis! — se grăbește să mă informeze tovarășul meu.

— Da? Dă-mi iute adresa!

— Ascultă: treci mai întîi podul de peste râul Moscova. O iei prin Piața Roșie, intri pe Gorki și cotești spre piața Manejului. Ai înțeles? Bun. Acolo te oprești la prima cabină de informații.

Așa am făcut. Acum mă găsec față în față cu o foarte dezghețată și foarte descurcăreată funcționară. Are pe birou nu știu cîte ghiduri și nu știu cîte telefoane.

— Am un prieten: Leonid Popov. Nu-i știu însă adresa!

— Popov? În Moscova sînt o sută de mii de Popovi! Poate știți unde lucrează? — încearcă să mă ajute funcționară.

Unde lucrează oare? Cum naiba am uitat?!

— Stați... stați... parcă-mi amintesc. Popov a lucrat pe vremuri la o editură. Chiar așa: la o editură... ca traducător. Dar e cam mult de atunci... să fie vreo zece ani.

— Nicevo! — răspunde fata cu ochii de culoarea cerului și cu părul de culoarea spicului de grâu.

Au urmat o duzină de convorbiri telefonice alternate cu altă duzină de întrebări suplimentare puse mie.

Rezultatul: peste o jumătate de ceas eram în troleibuzul 12. Peste o oră: dincolo de uriașul hotel „Ukraina“, pe noul prospect Kutuzov. Acolo, într-un apartament din cel de-al treilea bloc, de la al doilea etaj, l-am descoperit pe vechiul meu cunoscut Leonid Popov.

Pentru a-l descoperi n-am pierdut prea mult timp și nici n-am cheltuit vreun ban.

Harașo!

Fr. U.

84 DE SCRISORI ÎN 2

Cînd scrii în 29 de zile 84 de scrisori înseamnă că ești îndrăgostit lulea! Așa am gândit când am vizitat... impresiile de călătorie din U.R.S.S. ale lui Gion și Șaru — această interesantă expoziție-voiaj sau acest voiaj-expoziție. Poți considera fiecare expонатă altfel decît o aprinsă scrisoare de dragoste? Creionată în carnetul de schițe, ea e, parcă, o scrisoare pentru cei de-acasă; o dată finită și expusă, ea se transformă însă într-o scrisoare pentru cei care au inspirat-o.

Expoziția ai vizitat-o și dumneata, stimate cititor. Pe cei doi artiști îi cunoști mai demult. Te-a bucurat, desigur, noul Gion pe care l-ai întîlnit cu acest prilej, un Gion care s-a depășit: de la caricatură la un desen realist (glumet, prietenesc, bonom), care aduce a caldă strîngere de mînă. Te-a încîntat, desigur, muzicalitatea culorilor lui Șaru (firește, acolo unde nu-i... monocrom), diversă, emoționantă, convingătoare. Prin intermediul celor doi artiști ai întîlnit figuri dragi de oameni deosebiți — de la Boris Polevoi la muncitorul Zaichenko, laureat al Premiului Lenin — sau ai revăzut locuri pitorești, scene cotidiene pe care, chiar dacă nu le-ai cunoscut, imaginația ta și le-a închipuit aidoma (cîți dintre noi nu s-au plimbat pe aripile visului cu metrourile moscovite?). Iată de ce nu vom prezenta aici expoziția propriu-zisă. Ci altceva.

Artistul plastic vede și simte cu creionul pe hîrtie. Chiar atunci cînd se deplasează... nu pentru a picta. Cum e cazul de față. Cei doi artiști au plecat la Moscova și Leningrad în ceea ce se numește „schimb cultural”: aveau să vadă acolo muzee, școli, instituții de artă, oameni, să învețe și, întorși acasă, să-și descarce tolba amintirilor și învățămîntelor.

După ce au făcut cîteva vizite și cîteva schițe, impresionată de amploarea faptului cotidian întîlnit și de marea prietenie care i-a întîmpinat pretutindeni, le-a venit ideea: să schițeze tot ce-i impresionează („ne-ar fi trebuit cîteva mîini” — spune Gion) și acasă, eventual (ați ghicit: eventual a spus Șaru, care-i un mare ponderat), să expună.

— Sentimentele trezite în noi ne-am considerat datori să le... expunem — a început să povestească Gion.

Ca să-l înțelegem mai bine, să reintrăm numai pentru cîteva clipe în expoziție. Priviți portretul dramaturgului Vsevolod Ivanov: un Vsevolod Ivanov cu... „Trenul blindat” cu tot! În plus, portretul vorbește deschis și cît se poate de... plastic despre simpatia, respectul, dragostea celor doi artiști — pentru că, e de remarcat, amîndoi au expus portretul dramaturgului sovietic (de altfel, în multiple cazuri au procedat similar). Și cum putea fi altfel, atîta vreme cît...

Dar să-i însoțim pe cei doi călători acasă la dramaturg. Vila: aproape de Moscova, ascunsă în nămeți de zăpadă. Gazdele: scriitorul cu a lui soție și băiatul lor — pictor. Cadrul: un salon, abundent în obiecte de artă, o masă, votcă și — nu uitați, sîntem în iarnă — portocale și banane (din „producție proprie”). Discuții despre România, despre artă, despre prietenia dintre Ivanov și Gorki, despre India, recent vizitată de dramaturgul sovietic, apoi o plimbare prin casă: Vsevolod Ivanov e un pasionat colecționar de minerale și roci rare (pietre semiprețioase) în cantități mari și de calitate, pe care și le culege singur în călătoriile prin țară și străinătate. „Un dramaturg n-o să colecționeze niciodată piese de... teatru” — remarcă, amu-

zat, Gion. „Dar — completează Șaru — Vsevolod Ivanov mai posedă o frumoasă și demnă de invidiat colecție: o suită completă de xilografuri datînd din al XVIII-lea secol, pe motive de balade rusești”.

— Ține enorm la ele, dovadă că seria-i completă! — ne spune Gion.

— Dar, vedeți, ne-a dat amintire la amîndoi cîte una! — adaugă Șaru.

Ești de acord, stimate cititor, că gestul acesta nu mai poate fi numit „politeț” ci prietenie adevărată, mare?

Dar autorul „Poveștii unui om adevărat”? Oare să nu-ți producă fiori de emoție acea jumătate de oră în care cetățeanul sovietic Boris Polevoi, de profesie scriitor, și-a vorbit (cît de documentat și competent!) despre influența stilului... brîncovenesc în arhitectura romînească? Dar autoportretul pictorului Baba pus la loc de cinste în casa acestui îndrăgostit de țara noastră? Și încă ceva. Fiul tovarășului Polevoi ține „la zi” o carte de impresii în care semnează oaspeții tatălui său. Gion a desenat un Păcală, iar Șaru o țărancă din Țara Moșilor. Cîteva file înainte, în album semnase Ho Și Min...

— Ca să nu mai vorbim de o nouă... descompletare: dintr-un serviciu de pahare de argint, Boris Polevoi ne-a dat cîte unul...

Portretele predomină în expoziție. Apoi, scenele cu copii sau cele de pe stradă. Sînt remarcabile și imaginile pe teme agricole: „Colhoznice”, „În atelierul de reparații de mașini și unelte”, „Iulia Bibikova”, „Colhoznici la muzeu” și altele. Impresionează ineditul faptelor surprinse, dar și ferovrea care le-a transformat din idei în exponată. Dragostea cu care s-au aplecat cei doi artiști asupra muncii din colhozul milionar „Maxim Gorki” își are povestea ei, pe cît de simplă pe atît de emoționantă. E ușor lucru să vizitezi un colhoznic și să afli că e... candidat în științe agricole? Dar să cunoști o mulgătoare de vaci chiar în clipele în care se află în... controverse literare cu un roman al lui Zola? Dar cum rămîne cu „sentimentalul” din tine atunci cînd președintele colhozului, în numele tovarășilor lui, te invită să deschizi expoziția chiar în colhoz (de altfel, peste puțin timp expoziția de la București va lua drumul colhozului milionar „Maxim Gorki”)?

— Dar cunoștințele criticului Brodski din Leningrad despre pictura noastră? — a intervenit Șaru, aprins. Admirația lui pentru Grigorescu, Andreescu Paladi, Petrașcu? Profesorul Brodski e pur și simplu îndrăgostit de pinzele lui Petrașcu. El a propus „Ermitajului” achiziționarea cîtorva.

Petrașcu la „Ermitaj”! Recunoaște, stimate cititor: e un titlu de poem „de mare anvergură”. Recunoaște că le-ar fi trebuit artiștilor noștri într-adevăr mai multe mîini decît au, ca să schițeze tot ce i-a impresionat. Din fericire, „deficiența” a fost compensată de setea cu care au plecat înarmați și de tolba plină de sentimente și desene pe care au adus-o cu ei. Iată de ce putem considera că am vizitat nu numai o expoziție de impresii, ci și una de sentimente.

Bazil DUNĂREANU

P.S. Știam că vizita la Fabrica de rulmenți din Moscova i-a entuziasmat pe cei doi artiști. Mi-am exprimat astfel mirarea că, în afara portretului directorului acestei fabrici, mapa lor nu a adus nimic „concret”.

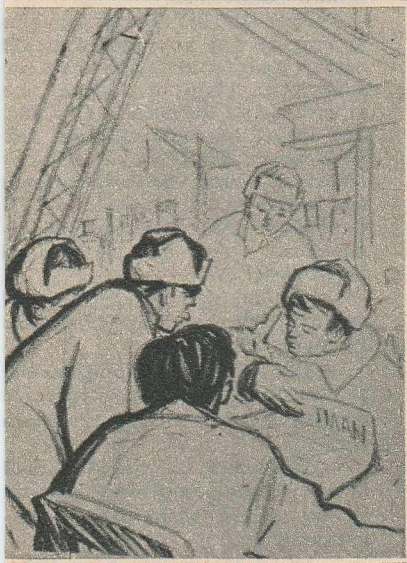
— N-am avut încotro: omul apare în fabrică numai atunci cînd ceva nu e în regulă la vreo mașină; noi n-am întîlnit oameni. Fabrica e complet automatizată!

Mihail Gion: „Baritonul I. I. Petrov în „Kneazul Igor”, la Teatrul Mare din Moscova.

DE ZILE

Mihail Gion: „Constructori”.

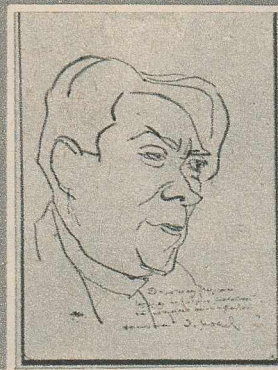
Mihail Gion: „Pictorul Serghei Gherasimov”.

Gh. Șaru:

„Colhoznici, la muzeu”

Cei doi artiști au făcut desene „la minut”: gardetele au răspuns, tot la minut, cu autografe:

Boris Polevoi, prin intermediul unei dedicații prietenești, îl lasă în amintire lui Șaru... propria schiță.

Pictorul Iukov, artist al poporului, îl mulțumește lui Gion „pentru atitudinea prietenească avută față de mine”.

Gh. Șaru: „Cartier nou din Moscova” ↓

Iulia Bibikova din colhozul „Maxim Gorki”, cea cu controversa literară (desen de Gh. Șaru).

„Mă aștept să vă trezesc din somn. Vaș, Ivanov. Lui Gion, la Peredelkino, ianuarie 1960”.

Gion și Șaru, în metro. (Auto... compoziție).

Maestrul scrutind ca-ntotdeauna
platurile țării dragi.

MIHAIL

o carte în care vorbiți despre „Prietenii dv. scriitorii”, deci și despre Mihail Sadoveanu.

— Intr-adevăr. După douăzeci și unu de ani am tipărit această carte a amintirilor, pe care am putut-o atîta timp în sufletul meu și care e atît de mult a mea, încît am uneori impresia că n-am trăit pînă acum decît ca s-o scriu. Tînără și foarte delicată prietenă îmi scria, acum cîteva zile: „Nu ți-a cerut nimeni iertare că ți-ai cumpărat cartea asta cu bani, dă la librărie?...”

— Așadar, ați săvîrșit, în 1960 „păcatul” de care nu vă simțeați în stare în 1939?

— Da, dar repet: după douăzeci și unu de ani... Și apoi, în carte aceasta n-am făcut, sper, „literatură”...

— Dar acum, în pragul celor 80 de ani pe care-i împlinește maestrul și pe care-i sărbătorim, care-gîndurile dv.?

— Mai întîi, pentru mine Mihail Sadoveanu nu împlinește și n-va împlini niciodată 80 de ani. Ca și deunăzi, cînd s-au sărbătorit 80 de ani de la nașterea celuiual tîtan al literaturii romînești contemporane, Tudor Arghezi, am în presia că toate acestea sînt sîrăle... calomnii. Mihail Sadoveanu e acest veșnic tînăr ctitor sufletesc al poporului, nu va fi bătrîn decît atunci cînd vor îmbătrîni și „Fraț Jderi”, „Ștefan Vodă al Moldovei”, „Vitoria Lipan”, „Tudor Șoimaru sau „Lizuca” din „Dumbrava mînată”. Adică — niciodată.

De ziua celui mai mare dintre cei mai mari maeștri ai slovei romînești, nu mai pot adăuga nimic în cîteva pagini ale unei cărți care iz încă proaspăt de tipografie, ar spus tot ce aș fi putut spune.

Deci, poposind cu gîndul în fața lui Mihail Sadoveanu, îmi ple genunchiul cu smerenie și, adunîndu-mi în inimă tot ce mi-a mai rămas gîngăș și tînăr, îi întind această carte:

— Primește darul sufletului meu...

T. F.

PRIMEȘTE DARUL SUFLETULUI MEU...

— De vorbă cu Otilia Cazimir, la Iași —

E plăcut, cît se poate de plăcut s-o vizitezi pe poeta Otilia Cazimir și, între o cafea și ...golirea unei chesele de dulceată, să stai de vorbă cu ea, mai ales pe teme literare. Cum scopul deplasării noastre era cît se poate de precis — prietenii literare ale poetei — ne-am rezervat o plăcere și mai mare.

— V-am ruga să ne faceți cîteva mărturisiri cu caracter... sadovecian — ca o veche cunoscută, admiratoare și adesea... interviuată ce ați fost.

— În 1939, cînd Iașul îl sărbătorea pe Mihail Sadoveanu cu prilejul decernării de către Universitatea ieșeană a diplomei de

„Doctor honoris causa”, mi s-a cerut așa cum îmi cereți și dv. acum, să-mi spun și eu modestul meu cuvînt. G. Topîrceanu — „prietenul meu, poetul” sau „tînărul meu prieten”, cum îi spunea Mihail Sadoveanu, cu o modulație atît de dulce în glas de parcă vorbea cu un copil, deși diferența de vîrstă dintre ei nu era atît de considerabilă — G. Topîrceanu închisese ochii doar cu doi ani înainte. De aceea, prietenilor care-mi cereau atunci să scriu și eu ceva despre Mihail Sadoveanu în „Însemnări ieșene”, revistă pe frontispiciul căreia stătuseră o vreme alături, cu cinste, numele celor doi mari prieteni, le-am răspuns evocînd cîteva mo-

mente din trecutul, pe atunci foarte apropiat:

„Am căutat să aleg cuvinte mîndre și calde, vrednice de Mihail Sadoveanu, căruia trebuia să i le închin. Dar la gîndul că maestrul nostru o să citească ce scriu eu despre Mihail Sadoveanu — m-am simțit dintr-o dată mărunț și neputincioasă, și n-am mai scris nimic. Așa ceva se păstrează în suflet. Cu așa ceva nu se face literatură: ar fi păcat...”*)

Și n-am scris nimic, nici atunci, nici douăzeci de ani după aceea.

— Totuși, v-a apărut de curînd

*) Vezi în revista „Însemnări ieșene” nr. 5, din mai 1939: „Despre Mihail Sadoveanu”. Semnat: Redacția.

SADOVEANU LA 80 DE ANI

OMAGIU

*Prin slova ta urcăm poteci de munte
Să ascultăm cocoșul pe Rarău,
Ne cheamă drum de zimbri în Ceahlău
Și piscuri albe cum e-nalta-ți frunte.*

*S-aude ca un basm cuvîntul tău,
Întins peste veleturi ca o punte
Și din adînc de codri îi răspunde,
În blînd amurg, o toacă la Durău.*

*Ai îmbrăcat în „Nopti de Sinsiene“
Amarul obiditului popor...
Din visul fermecatelor poiene*

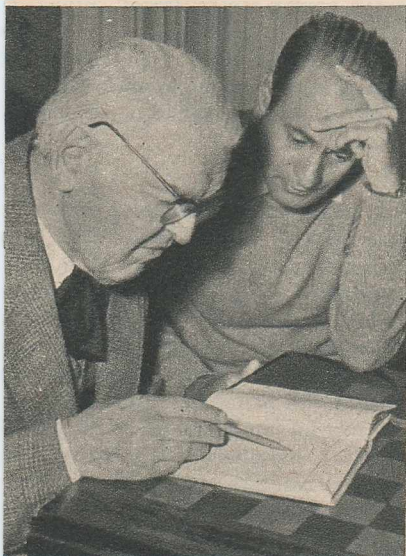
*Zări limpezi ai deschis în viitor
Și-ai destrămat nălucile viclene,
Simbolic ridicîndu-l pe Cocor.*

Stelian CUCU

Cercul literar „Mihail Sadoveanu” al
Clubului muncitorilor din învățămînt

Fotografiile de Dan GRIGORESCU

Cercetînd un manuscris... (septembrie 1960). ←

Pescuitul e una din pasiunile maestrului. →

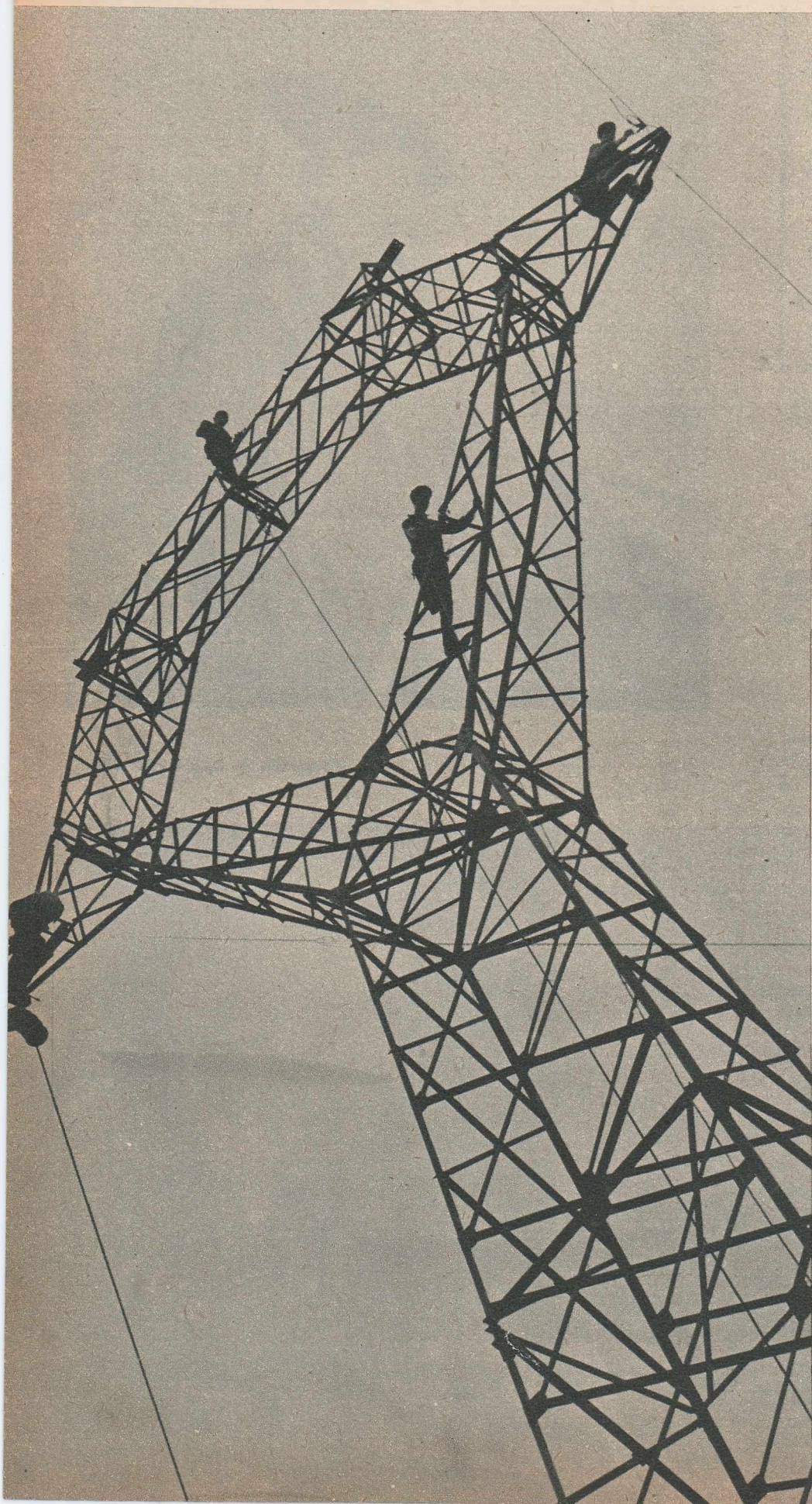
Într-una din camerele casei sale de la Neamț (septembrie 1960). ↓

la Vovidentele-Neamț, împreună cu tovarăsa sa de viață. ↓

SPRE 70 DE MILIARDE KWh!...

Fotoreportaj de F. URSEANU (text)
și Eugen IAROVICI, E. GHERA, A. SĂGEATĂ (fotografii)

Un scriitor cu talent a denumit anii puterii populare anii-lumină. Nu s-a înșelat de loc. În acești ani bătălia pentru împrăștierea întunericului a fost câștigată. Vă amintiți desigur — era în 1950 — de unu din pasajele Raportului asupra Planului de electrificare a țării, prezentat de tovarășul Gheorghiu Gheorghiu-Dej la Plenara C.C. al P.M.R. din 26 octombrie a celui an. „*Electrificarea țării noastre — spunea primul secretar al partidului — se impune ca o sarcină de cea mai mare urgență și însemnătate. Lichidarea înapoierii economice și culturale a țării, pe baza trecerii la marea producție socialistă în industrie și agricultură, este de neconceput fără electrificare*”. De atunci, de la Plenara din octombrie 1950, au trecut zece ani. Nu un secol și nici 60 de ani, cât le-au trebuit pentru electrificare unor țări capitaliste din Occident, ci un singur deceniu. Și astfel, în iunie 1960, în Raportul C.C. al P.M.R. prezentat la cel de-al III-lea Congres al partidului tovarășul Gheorghiu Gheorghiu-Dej arată rezultatul desfășurării primei mari bătălii pentru electrificare: „*Planul de 10 ani de electrificare a țării, aprobat de Plenara Comitetului Central al partidului din octombrie 1950, a fost realizat și depășit*”. S-a născut așadar un sistem energetic național, care secundă după secundă, zi și noapte, hrănește cu energie electrică întreaga țară.

★

Pentru constructorii de termo și hidrocentrale, pentru cei care au întins firele de-a lungul și de-a latul țării, peste munți, prin păduri, pentru cei care au înălțat mii de stâlpi de înaltă tensiune — împlinirea unui deceniu de la lansarea planului de electrificare inițiat de partid constituie o sărbătoare. Energeticieni și constructori, ingineri, muncitori și proiectanți au prilejul de a se felicita între ei, de a-și strînge reciproc mâinile, de a închina un pahar în cinstea actualelor și viitoarelor succese — într-un cuvânt, de a se bucura de realizările la care și-au adus contribuția. Câți dintre ei n-veniseră pentru prima dată pe șantiere de centrale electrice. Aproape că nici unul dintre aceștia nu construise pînă atunci hidro și termocentrale. Și totuși, alături de inginerii cei mai buni și de mineri cu experiență, s-au calificat, au devenit constructori, au trecut de pe un șantier pe altul, au pu umărul la realizarea planului de electrificare. La Bicăz l-a regăsit pe Ilie Dobre. Acum zece ani era un simplu lăcătuș. De atunci însă a montat turbinele de la Doicești, de la uzin Teleajen, de la Bicăz, de la Livezi, de la Grozăvești; a lucrat chiar și la montarea reactorului atomic. Un tînăr, Io Costin, originar tocmai de lângă Baia Mare, a venit la Bicăz direct de pe șantierul Bumbesti-Livezeni. A condus aici brigada de străpungere a tunelului, de la prima lovitură de tîrnăcop și pînă la terminare. În opt ani n-a avut nici o absență motivată sau nemotivată. Adalbert Mărcuș, fost brigadier la Salva-Vișeu, după ce și-a făcut stagiul pe șantierul național de la Ozana, a poposit la Bicăz, preparînd utilajul necesar lucrărilor. Pentru devotamentul lui, tovarășii săi de muncă l-au ales secretar de partid al șantierului uzinei Bicăz.

★

Oamenii s-au „jucat” cu zvăpăiata și furtunoasa Bistrița. Au învins-o și i-au transformat apele limpezi în „cărboan alb” — materie primă pentru hidrocentrala de la Bicăz au îmblînzit apa Sadului și au pus în valoare torentul Ialo miței; au sfredelit munții și au cocoțat centrale electrice

„Zburătorii”: cu elasticitate de balerini, cu îndemnare de acrobați, montorii liniilor de înaltă tensiune dovedesc permanent curaj și abnegație. Iată-i cățărăți la aproape 30 de metri de pămînt, lucrînd la montarea, pentru probă, a unei „pisici” — cum li se zice acestor urlași stîlpi metalici — pentru o viitoare linie de 220 kV.

←

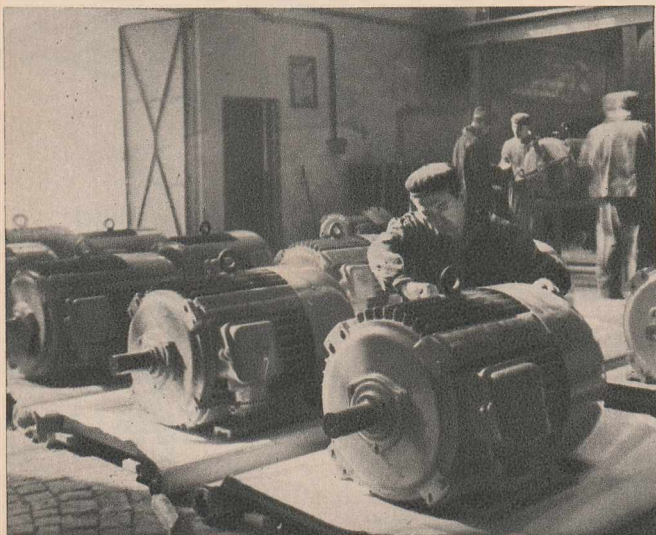
pe creste; au înălțat construcțiile unor mari termocentrale.

Acte de eroism? La început, la construcția barajului de la Bicz munca sub apă constituia un act de curaj. După mai puțin de un an, nimeni nu mai ezita să excaveze sub nivelul Bistriței. S-a muncit iarna pe frig, vara pe arșiță. Oamenii care montează stâlpii metalici de înaltă tensiune — „zburătorii” — au dovedit elasticitate de balerini și îndemânare de acrobați, reușind cu succes să întindă cablurile, să salveze întreruperile de curent, să scuture chiciura pe zeci de kilometri... Și în mai puțin de 10 ani — din 1950 pînă în 1960 — industria noastră energetică a reușit să ridice cantitatea de curent electric furnizat economiei naționale, de la 2 miliarde kWh pe an, la 7,7 miliarde kWh! Doicești, Paroșeni, Borzești, Moroieni, Singeorgiu de Pădure, Sadu, Ovidiu, Bicz — iată doar câteva din cele peste douăzeci de termo și hidrocentrale înălțate în ultimii zece ani. Peste cinci ani, în 1965, după ce vor construi noi centrale electrice și se vor extinde cele existente, constructorii socialismului vor furniza patriei 18,5 miliarde kWh energie electrică, iar peste 15 ani — realizînd sarcinile ce rezultă din documentele celui de-al III-lea Congres al P.M.R., vor da 65-70 miliarde de kWh anual.

Așadar de la 1,13 miliarde kWh, cît era întreaga producție energetică a Romîniei în 1938, înaintăm spre 70 de miliarde, cît va fi în 1975.

Pentru succesele de pînă acum, dar mai ales pentru viitoarele 70 de miliarde de kWh, constructorii romîni de termo și hidrocentrale închină în aceste zile un pahar plin cu nectarul Cotnarilor sau al Murfatlarului...

Lumini, milioane de lumini de neon se aprind în fiecare seară în instituții, pe străzile, piețele și pe bulevardele Capitalei. În ultimii ani becurile fluorescente luminează și multe din orașele de provincie.

Dezvoltarea bazelor energetice a determinat și dezvoltarea industriei noastre electrotehnice. Rețineți: această industrie era aproape inexistentă înainte de instaurarea puterii populare.

CREIERUL TEHNIC

Unsprezece ani de existență — cu un an mai mult decît planul de electrificare — numără „Institutul de studii și proiectări energetice”, creierul tehnic al electrificării, înființat și organizat de partid.

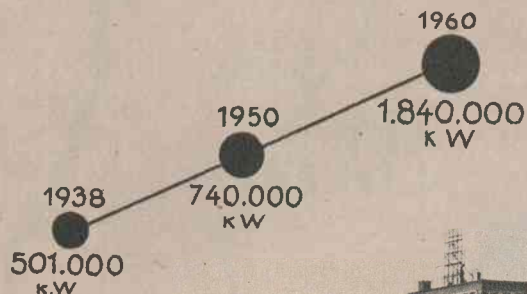
În unsprezece ani de existență I.S.P.E.-ul a proiectat două mii km linii electrice aeriene de 110 kV și trei mii km linii de 35 și 15 kV, a proiectat treizeci și cinci de centrale Diesel cu 170.000 cai putere și centrale termo și hidro de 1.110.000 kW! La început cu un număr redus de ingineri, avînd vîrsta medie de douăzeci și opt de ani, I.S.P.E.-ul are acum sute de ingineri cu vîrsta medie de treizeci de ani. În unsprezece ani, institutul a îmbătrînit cu doi ani. În acești „doi ani” de îmbătrînire s-a introdus pe scară largă și s-a generalizat utilizarea stîlpilor de beton armat centrifugat; stațiile de transformare au căpătat scheme de conexiuni primare simplificate; s-au folosit prefabricate în construcție și s-au adoptat

soluții noi pentru instalațiile de comandă, măsură, semnalizare și protecție. Problemele puse de sistemul electroenergetic național — reglaj, frecvență, putere, stabilitate etc. — au fost rezolvate de institut la nivelul tehnicii mondiale.

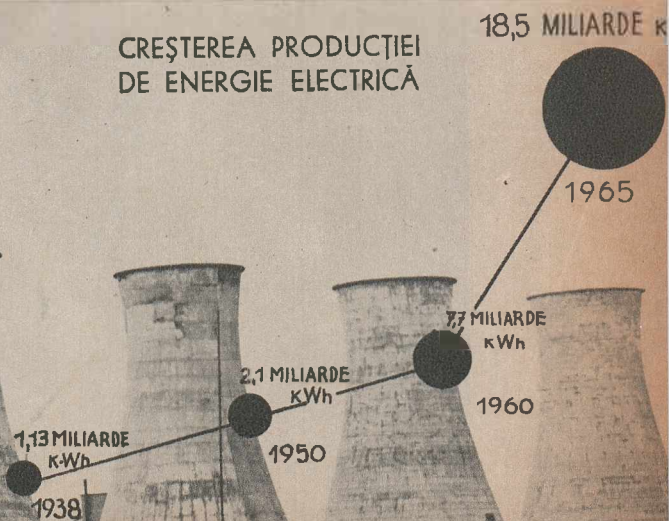
Și înaintea șantieriştilor turnînd betoane, a „zburătorilor” montînd cabluri, a montajilor fixînd axe de turbine, stau, nevăzuți, sutele de cercetători, hidrografi, topometri, geologi, sutele de ingineri-mecanici, constructori, electricieni, sutele de desenate de la „hidro”, „termo”, „linii”, care au strîns datele, au elaborat, au creat, au transcris în cifre și scheme aceste mari construcții, această rețea energetică ce trece peste ape și munți învîrtînd motoarele industriei și făcînd să apară antene de televizor deasupra caselor de țară, această rețea ce stă la baza economiei socialiste.

C.B.

CREȘTEREA PUTERII INSTALATE A CENTRALELOR ELECTRICE

CREȘTEREA PRODUCȚIEI DE ENERGIE ELECTRICĂ

ZECE ANI DE

- CONSTRU

ELECTRIFICARE

PRINCIPALE

LEGENDA :

- CTE** - CENTRALĂ TERMOELECTRICĂ
- CET** - CENTRALĂ ELECTRICĂ DE TERMIFICARE
- UHE** - UZINĂ HIDROELECTRICĂ
- - LINIE ELECTRICĂ AERIANĂ DE 110 KV

CREȘTEREA NUMĂRULUI DE SATE ELECTRIFICATE

3.000 SATE
(ÎN ANUL 1960)

450 SATE
(ÎN ANII
DINAINTEA
PLANULUI DE
ELECTRIFICARE)

ȘTIAȚI CĂ...

...pentru realizarea liniilor de transport de energie electrică ce se vor construi până în 1965 în R.P.R. sînt necesari conductorii care, puși cap la cap, ar înconjura pămîntul la ecuator de 1,5 ori?

...pentru obținerea unei tone de oțel în cuptorul Siemens Martin sînt necesari 17 kWh, iar pentru laminarea unei tone de țevi, 180 kWh? Cu energia produsă în țara noastră în anul 1959 s-ar putea lamina o cantitate de 38 milioane tone. Această ar însemna că, socotind ca diametru mediu al țevilor 100 mm, s-ar putea obține o lungime totală de țevi de aproximativ 9 ori distanța de la Pămînt la Lună.

...puterea maximă debitată de hidrocentrala „V.I. Lenin” de la Bicaz este suficientă pentru a țese 17,4 milioane metri pînză pe oră? În 10 ore s-ar putea țese o cantitate de pînză suficientă pentru a înconjura de mai mult de patru ori globul pămîntesc pe la ecuator.

...pentru a ridica o greutate de 100 kg la 1.000 metri înălțime este necesară o energie de aproximativ 0,25 kWh? Socotind greutatea medie a unui om ca fiind de 70 kg, energia care va fi produsă în țară în anul 1965 ar fi suficientă pentru a ridica toată populația globului la o înălțime de 33.400 metri.

...1 kWh este suficient pentru iluminatul unei locuințe formate din două camere și bucatărie pe timp de cinci ore? Dacă se utilizează iluminat fluorescent, energia consumată se reduce la jumătate.

...cu 1 kWh se pot aduce 10 litri de apă de la temperatura ambiantă la punctul de fierbere? Energia produsă în R.P.R. în anul 1959 poate aduce la temperatura de fierbere a 20-a parte din lacul de acumulare de la Bicaz. În acest caz, toată populația globului ar putea servi timp de patru luni cîte... un ceal romînesc pe zi!

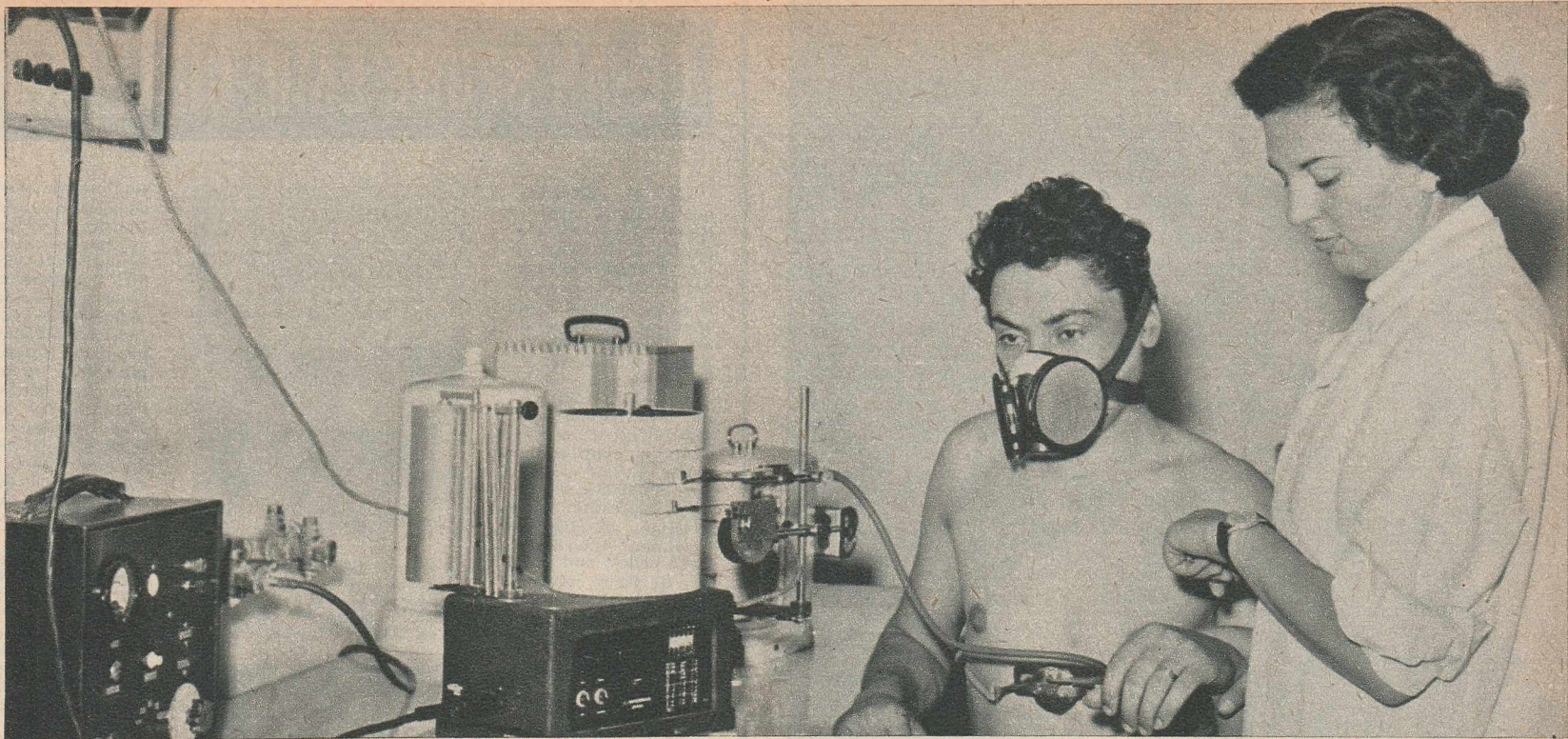
...pentru obținerea unei tone de ulei sînt necesare 290 kWh? Iar pentru obținerea unei tone de zahăr, numai 230 kWh? Pentru îndulcirea ceaiurilor de mai sus ar fi, deci, necesare încă 1.170 milioane kWh, ceea ce reprezintă mai puțin de un sfert din cele 6.824 milioane kWh produși în 1959.

...dacă conductele forțate ale hidrocentralei „V.I. Lenin” de la Bicaz ar debita toată ziua (24 ore) cu întreaga lor capacitate, ele ar putea transporta un debit suficient pentru a alimenta cu apă o populație de 60 milioane de oameni (250 l zi/om)?

...prin utilizarea energiei hidraulice, la hidrocentrala „V.I. Lenin” de la Bicaz se vor economisi, la capacitate plină, 46.000 kg combustibilul convențional pe oră?

O modernă industrie de aparate de radio s-a creat și s-a dezvoltat în țara noastră în anii electrificării.

BRĂȚUL MECANIC, CASCA PROTECTOARE ȘI NOUA ZUGRĂVEALĂ

„În condițiile regimului nostru democrat-popular, unde puterea aparține oamenilor muncii iar clasa muncitoare este clasă conducătoare în stat, sindicatele participă în modul cel mai activ la construcția de stat, economică, socială și culturală a țării. Ele se ocupă de rezolvarea tuturor problemelor legate de îmbunătățirea continuă a condițiilor de muncă, de trai și de cultură ale oamenilor muncii”.

(Din Proiectul noului statut al sindicatelor din Republica Populară Română)

O mină puternică se cufundă în baia de ulei mineral și scoate o piesă...; un om lucrează preocupat la niște rețele de joasă tensiune...; într-o hală zeci de muncitoare supraveghează mașinile automate de țesut... Totul pare normal, în ordine. Și, totuși... Mina cufundată de mii de ori în ulei se va acoperi de acnee oleică; omul din zona curenților de joasă tensiune s-ar afla în pericol dacă n-ar fi protejat, iar lumina din țesătorie s-ar putea să fie obositoare din cauza injustei distribuiri. Dar la noi nu se petrec asemenea lucruri. De ce? Oare uleiul, curentul electric, lumina etc. au alte efecte? Nu! Efectele sînt peste tot la fel. Grija față de om, în socialism, este alta. „Atențiune, omul!” Acest avertisment ține trează preocuparea multor specialiști pentru asigurarea unei bune și eficiente protecții a muncii. Vizita pe care am făcut-o la Institutul de cercetări științifice pentru protecția muncii al Consiliului Central al Sindicatelor ne-a convins cit de mare importan-

ță se acordă în țara noastră protecției muncitorilor care lucrează în medii capabile să le pericliteze sănătatea sau viața...

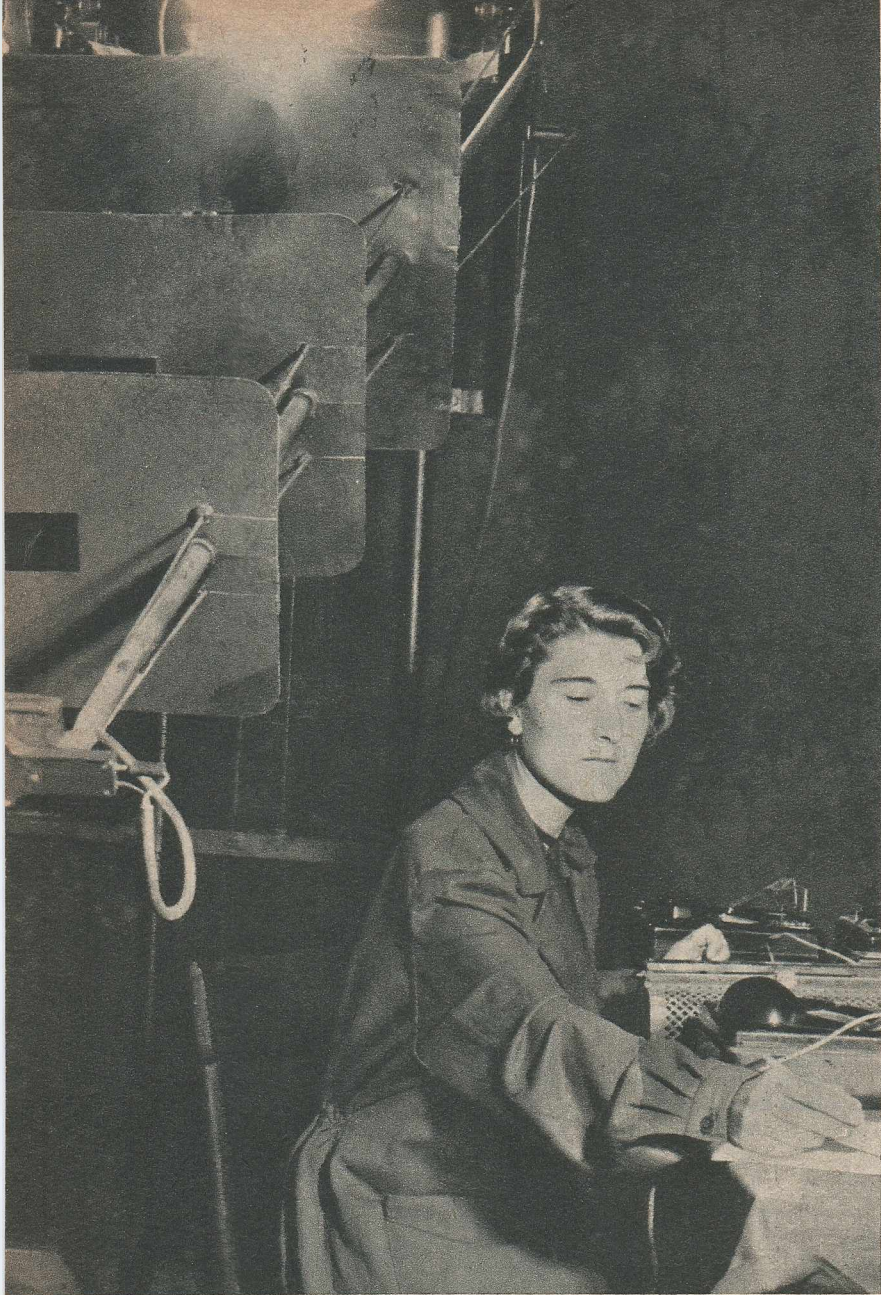
Frumoasele vase emailate n-au fost decît bucăți de tablă căroră, înainte de emailare, un berbec mecanic — un poanson — presîndu-le, le-a dat formă. Această operație banală n-am fi amintit-o nici noi și nici inginerii din secția de tehnică a securității muncii a Institutului de cercetări științifice pentru protecția muncii nu s-ar fi ocupat de dînsa dacă n-ar fi pus în pericol degetele celor care lucrează la mașina de ambutizare. Nu pot fi evitate accidentele protejîndu-se degetele? Ce-ar fi dacă operația de alimentare a mașinii ar face-o nu brațul omului, ci un braț metalic sincronizat cu mișcările mașinii? O dată cu această întrebare s-a născut și ideea brațului mecanic, care acum se experimentează la alimentarea preselor de la „Emailul roșu” din Mediaș.

...În hala mare de la „Timpuri noi” soclul peretelui e albastru des-

↑
Laboratorul de iglă-nă. Ce efecte are asupra respirației această mască, proiectată pentru protecția muncitorilor împotriva prafului? Rezultatele vor fi comunicate de aparatul care înregistrează mișcările respirației.

→
Institutul a realizat o nouă mască de sablaj, care este experimentată de sablorii de la uzinele „Klement Gotwald”.

O măsurare a curbilor fotometrice, în laboratorul de fotometrie.

chis, ca cerul, iar partea superioară a zidului e vopsită într-un crem gălbui. Podul rulant îți atrage atenția prin galbenul violent, iar fermele plafonului, prin albastrul deschis. Chiar și ramele ferestrelor au o altă culoare: culoarea caiselor. De ce atîtea culori? Institutul de cercetări științifice pentru protecția muncii al C.C.S. este preocupat de doi ani de vopsirea în culori funcționale a locurilor de muncă, pentru crearea unei ambianțe plăcute. Prea puțini dintre noi ne dăm seama ce influențe au asupra psihicului nostru culorile. Primele experiențe s-au soldat cu rezultate interesante și ne limităm să amintim doar un singur efect pe care l-a produs vopsirea în culori funcționale a atelierului-școală de la „Semănătoarea”. În afară de curățenia care se păstrează neașteptat de bine, se constată o pronunțată scădere a... absențelor.

...Muncitorii de la strungurile automate fac răcirea pieselor într-o baie de ulei mineral. În contact îndelungat cu pielea, uleiul dă naștere la acnee oleice. O mânășă ar proteja brațul, dar ea e incomodă. Atunci? În laboratorul de chimie al institutului s-a realizat și este în curs de experimentare o pelicu-

lă care elimină pericolul îmbolnăvirii. Pelicula aceasta nu este decît o soluție cu care se ung degetele și brațul. Uscată la aer cald, în câteva minute ea se transformă într-o „mânășă strălucitoare” moale, ușor de suportat timp îndelungat, care permite orice mișcare. Fiind solubilă în apă, ea poate fi îndepărtată ușor...

Casca de textolit salvează viața unui muncitor forestier, mânășile electroizolante pentru joasă tensiune îl apără pe electrician de electrocutare, masca de sablaj îl ferește de silicoză pe cel care lucrează la sablare, instalația de ventilație de la dezbătătoarele din turnătoriile de fontă și oțel protejează zeci de muncitori împotriva inhalării prafului și gazelor, dispozitivele electronice reduc accidentele de transport din mine. Toate acestea sînt realizate de acest institut care, sub îndrumarea Consiliului Central al Sindicatelor, se preocupă în permanență de protejarea vieții celor ce muncesc.

Și această acțiune, dusă pe plan național, cu sprijinul neprețuit al statului democrat-popular, face parte integrantă din socialism.

C. BOZBICI

CE-AR SPUNE EMIL GÎRLEANU?

Plin de amărăciune, ferindu-și impresiile de floricele de stil tocmai ca „să îmbrace mai bine haina adevărului”, Emil Gîrleanu îi scria, în iulie 1910, poetului și amicului său Dimitrie Anghel, după ce nu mai văzuse Iașul de zece ani: „Dar să-ți vezi, prietene, colțul pitoresc din fața lui Petru Bocalu, să dai cu ochii de intrarea străzii Goliei! Case dărîmate, ziduri despuiate, cărămizi împrăștiate. Se clădește Iașul nou? Anterul acesta peticit mai poate fi făcut dintr-o bucată? Într-o sută de ani de azi înainte, o să-l mai poată întregi cineva?”

Ce-ar spune Emil Gîrleanu azi, cînd ar vedea că peste zidurile despuiate se ridică într-adevăr un Iaș nou, și nu într-o sută de ani, ci în cîtiva? Ce-ar spune el cînd și-ar da seama că mahalaua Păcurarilor a rămas pitorească, deși nu mai este... mahala? Cît de mirat ar privi el Piața Unirii! Ca și în 1910, ar găsi acum un fel de „adevărate baricade, redute, bastioane”. Dar nu mai e vorba de nu știu ce lucrări întîmplătoare, ci de marile

În Piața Unirii, un panou uriaș vorbește despre sistematizarea acestei piețe, în care se va ridica în curînd un ansamblu de clădiri monumentale.

Pe strada ce duce spre turnul Goliei... O nouă casă în Iașul nou!

șantiere ale unor construcții, care transformă Piața Unirii într-un ansamblu monumental de clădiri ultramodern. Ce-ar spune el cînd n-ai mai putea să vadă în Iași gata să cadă de capră din cauza gîrșilor de pe drum? S-ar mai alege cînd, în fața lui am cînd, frunzărind pieșeană de astăzi, da peste titluri și sigle care sună așa: „La noul bloc balcoane...”, „Ștergul 23 August: blocul D3 a ajuns etajul patru”, „Ștergul străpunerii, Ștergul cel Mare: înălță blocul-baroc”, „Casa de cultură tineretului: la partea a clădirii se izolare acoperișul?”

Ce-ar spune? Ar spune că, în fine, a venit și „omul de energie și de inimă călăuzind și făcînd, de la Iașului ceea ce se cuvine”. El îi spune om. Noi îi spunem oameni, oameni Partid, Eliberare, tere populară! Și sosit! Pentru Iași, pentru întreaga țară! Și nu într-o sută de ani, ci în încomensabil de mult puțin!

ARTIȘTII AMATORI LA ODIHNĂ

Artiștii amatori de la Uzinele metalo-chimice din Baia Mare au desfășurat în ultima vreme o activitate deosebit de rodnică. Corul, fanfara, echipa de dansuri și brigada artistică de agitație, care alcătuiesc activul de amatori (format din circa 140 de persoane), au fost mereu prezente la manifestările culturale din uzină și la multe, foarte multe asemenea manifestări în afara uzinei: pe scena Teatrului de vară din Baia Mare, la casele culturale din cuprinsul regiunii, la clubul minerilor din Săsar, la gospodăriile colective din Ulmeni-Sălaj, Sălsig, Mizeșul Mare și multe altele. Neoboscuți muncitori la concursurile culturale-sportive organizate în cinstea zilei 23 August.

Pentru frumoasele rezultate obținute ca și pentru faptul că printre membrii colectivului se numără mulți fruntași în muncă, exemple de hărnicie (ca muncitorul Anghel Iorga, laboranta Maria Giurgiu, muncitoarea Cornelia Ciuclea, inginerul Schmoltzer Ioan și mulți alții), comitetul de întreprindere al uzinelor a hotărât să-i recompenseze pe harnicii artiști amatori. Împărșiți în trei serii, ei au fost triști pentru cîte cinci zile la Complexul turistic Borșa, unde s-au odihnit, au admirat minunățiile naturii înconjurătoare și — firește — au cîntat, au ris și au dansat fîntînd așa li-i felul.

A. PETI

„DACA EȘTI SĂRAC, TREBUIE SĂ MORI!”

CAPITALUL CEL MAI FĂRĂ DE PREȚ...

Regii medicamentelor din S.U.A. au obligat Asociația medicală americană să se pronunțe:

a) împotriva introducerii asistenței medicale, care să fie accesibilă tuturor pungilor sau chiar gratuită; b) împotriva asigurărilor de stat pentru cazurile de boală; c) împotriva legii pentru combaterea tuberculozei; d) împotriva vaccinărilor antivariolice obligatorii; e) împotriva legii asigurărilor sociale.

Toate acestea, sub odiosul paravan al „libertății”. Libertatea de a jefui pe consumator, piatra unghiulară a sistemului capitalist.

„Sănătatea persoanei constituie o grijă pur personală” — este lozincă acestei falimoase Asociații medicale americane, puse cu totul în slujba marilor rechini de pe piața americană a medicamentelor.

★

Există în S.U.A. un fel de subcomisie pentru lupta împotriva monopolurilor, condusă de mai mulți ani de senatorul Kefauver. Nu demult, somnolenta ei activitate a dat — prin presă, radio și televiziune — semne de trezire. Se cercetau, chipurile, scandaloasele afaceri ale industriei de medicamente și, bineînțeles, prețurile exorbitante ale produselor respective. Cu toată presiunea monopolurilor industriei medicamentelor din S.U.A., legate indisolubil de celelalte mari monopoluri, cu toate ifosele unor J. Connor, președintele firmei „Merck”, F. Brown, președintele firmei corporației „Shering” (cel care a cerut senatorului Kefauver să interzică membrilor subcomisiei de a zîmbi în timpul depozitării sale) sau ale cunoscutului om de afaceri V. Bush, președinte al consiliului de administrație „Merck” și, în același timp, director al altor corporații, printre care „American Telephone and Telegraph Company”, controlată de Morgani și Rockefelleri, toți aceștia au fost aduși în fața comisiei, iar opinia publică a aflat că prețurile medicamentelor vândute consumatorilor depășesc de 20-50 ori cheltuielile de producție (firma „Parke, Davis and Company”, de pildă, vinde cloromicetina la un preț de 20 de ori mai mare decât costul ei, iar calmantul „Miltown”, la unul de 50 ori mai mare; firma „Upjohn” care a achiziționat de milioane de dolari „Progesteron” — hormon feminin — cu 13,5 cenți gramul, l-a vândut cu 15 dolari gramul, deci cu un „mic” câștig de 10.000% etc.).

Conform constituției americane, jaful este perfect legalizat. Monopolurile sînt protejate de brevete. Pentru un produs medicamentos, de exemplu, brevetul se dă pe o durată de jaf de 17 ani! Desigur, așa cum atestă și statisticianul american Mountin, chiar în vremurile cele mai bune o anumită parte a populației Statelor Unite nu este în stare să se întrețină singură și un număr considerabil de locuitori se transformă în așa-zisa „clasă neavută, sub raport medical”, chiar atunci cînd apar maladii de o gravitate medie. Mai departe, Mountin constată că „lucrurile se complică prin faptul că oamenii mai puțin avuți se îmbolnăvesc mult mai des decât cei avuți”.

Zilnic 2.000.000 de muncitori americani nu se prezintă la lucru. Cei mai mulți, din motive de boală. Boală pe care nu o pot combate din cauza „libertății” ridicată de ticăloșia legilor și monopolurilor la odiosul rang de „grijă pur personală”...

★

Din cele două miliarde de dolari cheltuiți anual de populație pe medicamente și înghițiți de monopolști, 750 de milioane, adică 37,5 cenți de fiecare dolar, merg pentru reclama. Din cei 750 de milioane dolari, 300 de milioane dolari (de pildă, în 1958) au fost întrebuințați pentru exercitarea „metodelor de înaltă

presiune” asupra medicilor, în scopul de a-i determina să prescrie bolnavilor produsele brevetate, în monopol, ale diferitelor firme. 20.000 agenți ai monopolurilor fac cel puțin 18.000.000 vizite pe an medicilor. Alți medici fac afaceri și cu farmaceutii (acum eșiva ani numai la New York au putut fi ușor demascați 187 medici).

„Nu este de mirare — conchide R. Carter, autorul cărții „Businessul medicilor”, apărută la New York în 1958 — că medicii prescriu milioane de doze de antibiotice în combinații scumpe... Și că medicii fără suficiente cunoștințe de specialitate continuă să semneze rețete pentru calmante (analgezice și tot felul de „pilule ale fericirii” — n.r.) de parcă ar prescrie floricele de porumb...”

Cît despre valoarea științifică și curativă a unor medicamente din S.U.A., subcomisia a constatat că foarte multe din ele nu au o bază științifică, că, dimpotrivă, dăunează și că — din cauza concurenței dintre monopoluri — sînt puse în vânzare chiar înaintea probelor și rezultatelor definitive de laborator și experimentare.

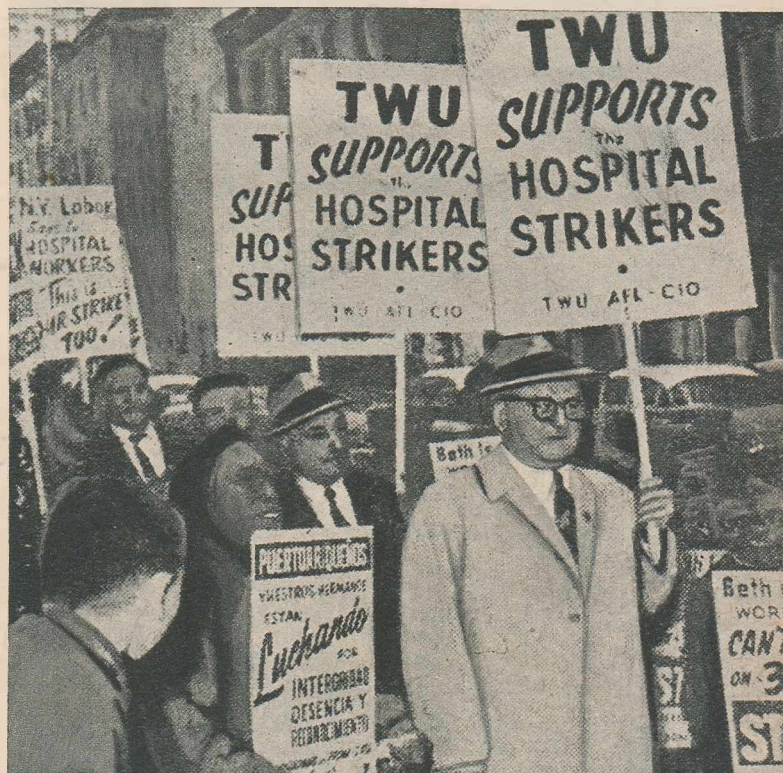
★

Și omul?

A, da, omul... Omul de rînd, omul de pe străzile tuturor orașelor din S.U.A. ...

El rămîne mai departe cu marea „libertate” de a-și cumpăra — dacă-i dă mîna! — cele mai scumpe medicamente. Iar pînă atunci, cu neluștătorul titlu de „capitalul cel mai fără de preț” din S.U.A.

María ARSENE

S.U.A. Muncitorii din transporturi sprijină personalul din spitale aflat în grevă — scrie pe pancarta purtată de acest pichet de demonstrații newyorkezi, care-și manifestă astfel solidaritatea cu lupta dusă de lucrătorii din spitale pentru condiții mai bune de muncă și trai.

ITALIA.

Personalul sanitar al spitalelor din Milano, aflat în grevă, protestează în fața prefecturii împotriva unor noi măsuri antisociale adoptate de Ministerul Sănătății.

Chefarzt Professor Dr. Georg Maurer: „Jeder neue Patient ist eigentlich eine große Strafe für uns.“

„Wir gehen einer Katastrophe entgegen. Uns rettet nur noch die rasche Hilfe des Staates.“

Die Infektionsgefahr in den Krankenhäusern steigt. In Gängen, Abstellräumen oder Schwesternzimmern müssen Nebbetten aufgestellt werden. Allein in den städtischen Krankenhäusern Münchens werden Tag für Tag 200 Patienten abgewiesen. Um hier Abhilfe zu schaffen, müßten neue Krankenhäuser gebaut werden. Aber den Städten und Landkreisen fehlt das Geld.

Münchner
Illustration

Das Kranksein wird teurer

Telegraf 21. November 1960

Jeder Arztbesuch soll 1,50 DM extra kosten

Telegraf

Der Kranke zahlt mehr

Die Welt

Wie teuer wird das Kranksein?

Telegraf

Ein unsozialer Gesetzentwurf

Die Welt

Ärzte warnen vor „Diktat Blanks“

Scharfe Kritik an dem Entwurf zur Krankenversicherungsreform

Straßburger Allgemeine

Die Ärzteschaft zeigt sich über den Regierungsentwurf bestürzt

DER KURIER Der Sturm der Ärzte und Gewerkschaften auf die Krankenversicherungsreform beginnt

GERMANIA OCCIDENTALĂ. Îngrijirea sănătății constituie o problemă tot mai serioasă.

Reviste și ziare vest-germane au consacrat în ultima vreme tot mai mult spațiu problemei lipsei de utilaj medical modern, precum și noul reforme a asigurărilor sociale, în urma cărora fiecare cetățean va fi nevoit să aloce de aci înainte o sumă și mai mare pentru îngrijirea sănătății sale. Astfel, într-un reportaj din revista „Münchner Illustrierte“ este redată declarația medicului șef, prof. dr. Georg Maurer, care arată în ce condiții infernale sînt internați pacienții în spitale și cit de acută este lipsa aparatului medical și a mijloacelor moderne de asistență. „Fiecare nou pacient este o pedeapsă pentru noi — declară medicul Georg Maurer. Ne îndreptăm spre catastrofă...” Iată și titlurile reproduse din alte organe de presă vest-germane: „Fiecare consultație costă cu 1,50 mărci mai mult”, „Bolnavul plătește mai mult”, „Cit de scumpă devine o boală?... Nu o dată apar în ziare vest-germane și titluri ca acestea: „Dacă ești sărac, trebuie să mori”; „Bolnavul sărac — un condamnat” etc.

ANGLIA

INTERNAREA ÎN SPITAL—UN LUX

de Diana PURCELL
— ziaristă engleză —

Vorbindu-mi o dată despre situația sănătății publice din țara sa, o prietenă americană mi-a demonstrat că în Statele Unite oamenii nu-și pot îngădui, literalmente, „luxul” de a fi... bolnavi. Chiar și operațiile chirurgicale deosebit de importante trebuie să fie adeseori amânate multă vreme din cauza costului foarte ridicat al îngrijirii medicale, care trebuie suportat de pacient, deoarece nu există asigurări sociale. Pînă și moartea constituie în Statele Unite un prilej de mari cheltuieli, prețul unei înmormîntări obișnuite atingînd adesea enorma sumă de 600 de lire sterline!

Și în Anglia problemele legate de sănătatea publică sînt acute. Una dintre cele mai stringente este cea a spitalelor. În afara cazului unor boli, cum e de exemplu cancerul, nu se găsesc paturi libere în spitale. Dacă e lipsit de bani, cel care nu suferă de o boală deosebit de gravă este trecut pe o listă și pot trece doi ani pînă să fie internat în spital. Asociația medicală britanică a cerut cu insistență guvernului să subvenționeze de urgență construirea de noi spitale și să modernizeze 600 de spitale a căror vechime e mai mare de un secol. În legătură cu situația spitalelor britanice, lordul Taylor, medic cunoscut și om politic, a subliniat că: „două treimi din spitalele noastre funcționează în vechile azile pentru săraci datînd din perioada victoriană sau în instituții de asistență publică. Două sute dintre ele sînt instalate în clădiri care au fost construite înainte de anul 1820”. Lordul Stoneham, președintele comitetului de conducere al spitalului central din Londra, a declarat următoarele în legătură cu lipsa de curățenie ce domnește în spitale: „În ritmul actual sînt necesari 20 de ani pînă ca spitalele noastre să ajungă la un stadiu de igienă corespunzător secolului al XX-lea. Cea mai mare parte din ele nu au nici măcar fonduri din care să plătească personalul care să se ocupe de curățenia saloanelor. Doctorilor li se cere să practice medicina secolului al XX-lea în condițiile secolelor al XVIII-lea și al XIX-lea”.

Intr-un ziar de mare tiraj au apărut nu demult impresiile culese de un reporter al ziarului în cursul vizitei la unul din spitalele acestea, vechi de mai bine de un secol. Ce a văzut el aici este de-a dreptul înspăimîntător. În 12 saloane se aflau 293 de pacienți, iar alte 500 de persoane care trebuiau internate erau înregistrate pe o listă. Șase dintre saloane fuseseră construite în timpul războiului și în condiții de război, cu titlul de construcții „provizorii”. Restul îl constituie o clădire întincoasă, umedă, datînd din epoca victoriană, cînd fusese construită ca azil pentru săraci. Ascensoare cu ajutorul cărora bolnavii să poată fi coborîți sau urcați la diferite secții nu există. Din cele două servicii de radiologie nici unul nu corespunde prevederilor cu privire la securitatea radiologică. Cît privește personalul spitalului, acesta este mereu descompletat din cauza grelelor condiții în care trebuie să muncească și să trăiască. Surorile sînt nevoite să doarmă mai mult într-o cameră veche, situată la o distanță de două mii de spital, fapt care le face ca pînă la urmă să-și părăsească serviciul.

Profesia de medic este o muncă minunată. Dar sarcina nobilă de a vindeca bolnavii este foarte mult îngreunată de asemenea condiții grele, pentru înlăturarea cărora sînt necesare mari fonduri. E cazul să repetăm aici, cu o insistență ce poate părea plictisitoare că, dacă măcar a suta parte din fondurile ce se cheltuiesc astăzi în Anglia pentru înarmarea nucleară ar fi fost afectată sănătății publice, situația în acest domeniu ar fi fost cu totul alta.

FRANȚA. Facsimilul de mai jos, reprodus din ziarul francez

„Libération”, arată că în Franța, în timp ce se irosesc sume uriașe pentru înarmare, guvernul refuză să aloce suficiente fonduri pentru îmbunătățirea asistenței medicale. Ba dimpotrivă, în ultima vreme, în scop de economii, s-a hotărît chiar reducerea rațiilor alimentare ale bolnavilor. Titlul este elocvent: „Nu sînt bani pentru spitale”.

Des centaines de milliards pour la force de frappe, mais...

Pas d'argent pour les hôpitaux !

Pour faire des économies on va réduire les rations alimentaires des malades

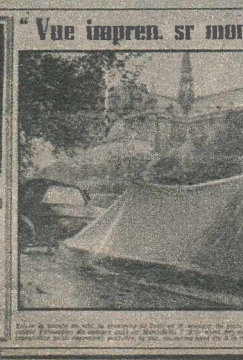
LA nette insuffisance de l'équipement hospitalier ne trouva pas de solution. Mais on ignorait jusqu'à présent que les hôpitaux parviennent à peine à payer les factures de la maison française où l'on ne s'inquiète guère de son la qualité et sur la quantité des éléments d'un menu. Il nous fallut nous battre au ministère des Finances au directeur de l'Assistance publique et une circulation de ce dernier aux dirigeants d'hôpitaux pour nous l'apprendre.

Pour le dire les hospitaliers, nous avons, comme toujours, le courage de la vérité. Il n'est pas de la faute des hôpitaux, mais de la faute de l'État. C'est la responsabilité de l'État qui doit être assumée. Il faut que l'État assume sa responsabilité et qu'il cesse de verser des milliards à la force de frappe et de ne pas verser un centime pour les hôpitaux.

Il est évident que l'État ne peut pas faire de l'économie sur la santé. C'est la santé qui est la base de la production et de la consommation. C'est la santé qui est la base de la vie. C'est la santé qui est la base de la civilisation. C'est la santé qui est la base de la liberté.

— Mai ? Taper le budget c'est ?

— Jean FREDEL

CU SARE ȘI PIPER

ÎȚI DAU EU UN SPECIALIST

de A. DASCĂLU

Ca de obicei, voiam să mă adresez unei cooperative. Dar nea Cristache, vecinul meu, ca un prieten nedezmințit ce-mi este, și de astă dată mi-a sărit în ajutor:

— Lasă, frate, că-ți recomand eu un zugrav de prima mână, specialist, nu glumă!

Slab de inger ca totdeauna, nu-i putui rezista. Așa că, după vreo oră, în fața mea se afla nea Cristache, iar în spatele lui, un găligan cu mustață neagră, zbrălită, purtând în spate un fel de căzanel cu tulumă. Îi arătai încăperile care trebuiau zugrăvite, dar se vede treaba că nu-i erau pe plac.

— Când le-ați zugrăvit ultima oară? — mă întrebă el, bănuitor.

— Acum doi ani — îi răspunsei nedumerit.

— Au avut tot timpul să se murdărească — remarcă el cu profunzime.

— Da. De-ai a le și zugrăvesc — mărturisii nu fără oarecare pudoare.

— Asta costă! — ajunse, în sfârșit, la problemă.

— Plătește! — replicai cu inflexiuni de nabab în glas.

Îmi ceru un preț cam de trei ori cît chiteam că m-ar fi costat la cooperativă. Îi acceptai însă, pentru că, după aerele pe care mi le dădusem, nu mă aranja să mă mai tocimesc. Îmi ceru arună trei sferturi din suma învoită. Îi dădui. Apoi trase sifonierul de lângă perete, împinse loaleta într-o parte, studioul în alta și scoase somiera pe culoar. Și, după ce puse tulumă în mijlocul camerei, plecă.

— Mă duc după material — îmi șuieră de pe scară.

M-am așezat pe lada studioului și m-am pus pe citit. A trecut o oră. Au trecut multe ore. Au trecut și zile. Nu multe: trei. A patra zi s-a înființat. Într-o mână avea un spaclu, în cealaltă un rulo. Le așeză lângă tulumă.

— Vin imediat cu humă.

A venit... a doua zi. A adus o găleată cu humă și a plecat... după clei. A adus cleiul și a plecat... după bronz...

A mai trecut o zi... Încă una... Și încă una...

Seara, la culcare, aduceam eu nevastă-mea somiera de pe culoar și o așezam lângă tulumă, iar dimineața o scoateam: dacă vine zugravul să se poată apuca de treabă... Și zilele treceau...

La birou, tot ce făceam îmi ieșea pe dos. Primii și o muștrare de la director, care se interesa ce s-a petrecut cu mine de nu mai sînt bun de nimic. Cu nevastă-mea nu mai vorbeam decît despre zugrăveală. În loc de binețe, ne întrebam: „A venit zugravul?” Cînd suna cineva la ușă, ne înveșeleam: „Asta-i zugravul!” Dar ne intristam pe loc: nu era el.

După vreo săptămînă mă chemă la birou, la telefon, nea Cristache și mă anunță jubiland că zugravul a venit și a început să

zugrăvească. Eram atît de fericit, că toți colegii mă întrebau dacă mi-a născut nevasta. Lual învoire și plecai acasă mai devreme. Era aieva: zugravul se apucase de treabă. Spăcluia. Toată casa era plină de moloz și tencuială. Eu, însă, eram într-o stare de euforie cum nu mai fusesem din ziua în care citisem ultimul foileton de Nicuță Tănase în „Magazinul”... Nu-i vorbă, mi se mai topi din entuziasm cînd „meșterul” fmi ceru alți bani. „Pentru material”. Îi dădui și restul sumei. Luă banii și plecă. Dar veni imediat. Cu... materialul: cincî sticle cu vin de regiune.

— Zugrăvitul e muncă grea, iar în era atomică nu se mai lucrează cu bidineaua, se lucrează cu... „sprîi!” — îmi explică el așezînd sticlele lângă scara dublă de lemn.

Și, întovărășit de una din ele, începu să spăcluiască tavanul.

Pe la miezul nopții termină și spăcluitul, și sticlele. Ne părăsi șovăind (i se citea pe față și în mișcări... regretul) și ne asigură că va reveni negreșit a doua zi.

— Mult a fost... destul a rămas — o consolai pe nevastă-mea. Mîine, gata.

Între-adevăr, a doua zi se auzi de dimineață soneria.

— Asta-i zugravul — zise nevastă-mea.

— Ți-am spus eu?! — făcui triumfător, dînd ușa de perete. Dar în ușă apăru... sectoristul.

Mă reclamaseră vecinii că le tulbur liniștea, dedîndu-mă la orgii. Unii s-au plîns că nu-mi mai ajunge dușumeaua: dansez și pe tavan; alții au văzut cu ochii lor cum se cărau la mine în apartament sticle cu băuturi...

După ce se încheie convenitul proces-verbal și sectoristul plecă, am pus mîna pe telefon și am chemat un zugrav...

Bineînțeles, de la cooperativă.

UMOR DIN ÎNTREPRINDERI

Din gazeta satirică „ARICIUL” a fabricii de pline „Steagul roșu” din Capitală

Unii distribuitori, ca de pildă Radu Nicolae, manipulează fără grijă lădițele de piine, distrugîndu-le.

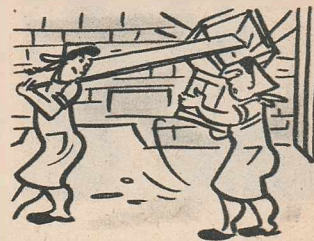
Disc, ciocan sau greutate! Vezi pe toate străzile, Dar mai rar găsești atleți Aruncînd cu... lăzile.

Unii tineri, ca Aurel Gîrgoriu, Vasilica Ioan și Ioana Ciurică, dansau uneori în sala de cuptoare.

De cuptoare, de mașină, N-au habar. Dansînd cu foc Ei bat pasul tot pe loc Și la joc, și-n... disciplină.

Tov. Florica Firu circula cam neatență prin secție, expunîndu-și ȳvărșii la lovituri.

Ca să nu v-apuice frica — Cînd pe-ai ci trece Florica, Vă propun o inovație: Un stop, ca la circulație.

Tov. Badea Gh., Gruia Fl., Cosmescu N. și Co-dreanu I. din brigada a IV-a franzelărie au rebutat 80 de franzele într-un singur schimb.

În franzele rebutate Nimeni nu v-a întrecut. Ce-ar fi să primiți la masă Nu mîncare, ci rebut?!
Discuțînd asupra celui ce are datoria să curețe locul de muncă, torarșele Surcel Silvia, Nița Elena, Ionița Elisabeta și Giurescu Serasița se ceartă și lasă pînă la urmă gunoiul nemăturat.

Discuțînd asupra celui ce are datoria să curețe locul de muncă, torarșele Surcel Silvia, Nița Elena, Ionița Elisabeta și Giurescu Serasița se ceartă și lasă pînă la urmă gunoiul nemăturat.

„Ce să ne certăm într-una?” „N-o să măturăm nici una!” „Și ce-i dac-o fi gunoi?” „Să-l curețe schimbul doi!”

UNUI INOVATOR

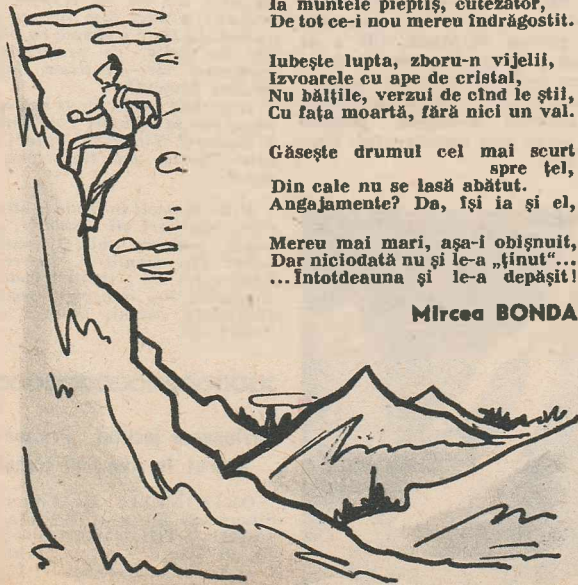
Eu îl compar cu un... explorator. Nu-i place drumul lin, bătătorit, la muntele pieptiș, cutezător, De tot ce-i nou mereu îndrăgostit.

Iubește lupta, zboru-n vijelii, Izvoarele cu ape de cristal, Nu bălțile, verzul de cînd le știi, Cu fața moartă, fără nici un val.

Găsește drumul cel mai scurt spre țel, Din cale nu se lasă abătut. Angajamente? Da, își ia și el,

Mereu mai mari, așa-i obișnuit, Dar niciodată nu și le-a „finut”... ...întotdeauna și le-a depășit!

Mircea BONDA

UNA PE SĂPTĂMÎNĂ

MARINĂREASCĂ

Un bătrîn căpitan de vas ieșit la pensie intra mai în fiecare seară într-un mic bar marsiliez, unde cerea o sticlă de vin și două pahare. Le umplea pe ambele, le ciocnea și apoi le bea pe rînd. Întrebat asupra acestui ciudat rit, fostul marinar răspunse:

— Celălalt pahar este al unui bun prieten care mi-a jost secund pe vas și acum mi-a luat locul. Astfel stăm de vorbă în fiecare seară, așa cum făceam odinioară, cînd navigam împreună.

Dar, într-o seară, bătrînelul ceru un singur pahar. Intrigați, obișnuiții localului îl întrebă ră îngrijorați:

— I s-a întîmplat ceva prietenului dumitale? S-a scufundat cu vaporul?

— Da' de unde! E sănătos tun.

— Atunci de ce nu mai bei din două pahare?

— Păi, să vedeți — răspunse fostul lup de mare. Începînd de astă-seară m-am hotărît să mă las de băutură...

ÎN 4 RÎNDURI

Eptaț unui aștător la război

Dîndu-și duhul, cel ce zace Tare mult s-a chinuit Știînd că va fi silît Să se odihnească-n pace!

George CORBU

Unui bulevardier

L-am văzut în centrul pieții, Fluierînd un rock-and-roll, Și mi-am spus: pe scena vieții, Asta-i unicul său...rol!

Între guvernul american și Adenauer au intervenit noi acorduri secrete în legătură cu înarmarea Bundeswehrului

Se observă-un fapt concret (Căci e prea cusut cu ață) Că acordul e secret Și-narmarea e pe față...

A. V.

ȘTIINȚA ÎN ANECDOTĂ

Nici o grijă...

La Academia țaristă de medicină militară din Petersburg se înscrieser pe vremuri un tinăr bogat, care-și închipuia că va putea lua examenele pe baza relațiilor tatălui său. Dar profesorul S.P. Botkin de la catedra de anatomie nu-l trecu nici după ce acesta se prezentă a cincea oară la examen, deoarece „studentul” nu fusese nici la cursuri, nici la seminarii și nu avea nici cele mai elementare noțiuni de anatomie.

După al șaselea insucces, tatăl „studentului” se prezentă la profesor:

— Fiul meu se va sinucide din cauză că l-ați trîntit din nou la examen. M-a avertizat că-și va trage un glonte în inimă!

— N-aveți nici o grijă — răspunse, calm, profesorul. Cu cunoștințele sale de anatomie ti este absolut imposibil să nime-rească inima!...

Mica mecanizare și... gospodina

Mică mecanizare... Două cuvinte cu rezonanță industrială care îți îndreaptă gândurile spre fabrică. Și totuși, pe zi ce trece, mica mecanizare pătrunde tot mai mult pînă și în gospodăriile noastre...

Ingenioși care au scornit diversele ustensile s-au gândit în primul rînd la reducerea efortului gospodinilor. Lucrătoare și mamă, femeia muncitoare trebuie să fie scutită de unele munci migăloase, uneori plicticoase, pe care zilnic i le solicită curățenia și prepararea mîncării. Căci, pentru a menține curate camere cu mobilier și covoare, a curăța, bunăoară, cîteva kilograme de cartofi sau a spăla rufe sau vase, e necesară o treabă oboșitoare, care cere timp. Ei, dar nu s-ar putea oare ca acești cartofi să se curețe singuri? Sau rufele să se spele singure? Sau curățenia să se facă mai repede și fără atîta efort?

Altădată aceste cerințe ar fi putut să pară absurde. Dar iată că mica mecanizare rezolvă multe lucruri „imposibile”... În bucătării apar roboții. Nu cei care ne sînt uneori înfățișați sub forma unui om de metal care, spre stupeora noastră, nu numai că execută diverse mișcări, ba chiar și rostește cîteva fraze — ci utilaje miniaturale, acționate electric, cu numeroase anexe, care curăță cartofi, macină carne, bat frișcă și îndeplinesc multe alte operații, cum ar fi de exemplu mașina „Gospodina” fabricată de „Tehnometal”. Fără a face literatură de anticipare cu iz fantezist, putem afirma că visul femeilor care și-au imaginat o „bucătărie mecanică”, unde tot procesul preparării să fie încredințat unor dispozitive-program, este pe cale de a fi realizat. Deocamdată „bucătăria emailată” pe care a început să o fabrice „Emailul Roșu” din Mediaș constituie, în oarecare măsură, un început. Ea însumează, într-un ansamblu metalic frumos finisat, un autogaijer pentru apă caldă, robot de spălat vase, mașină de gătit, aragaz, mașină de spălat rufe, dulap metalic pentru veselă etc. Și toate acestea într-o combinație care ocupă un loc restrîns.

Comerțul de stat a pus la îndemîna gospodinilor diverse ustensile care le ușurează munca și o fac mai plăcută. Nu-i așa că e plicticos să spei vase? Ce-ar fi atunci să întrebunțați minusculul spălător fabricat de „Metalgiobus”? Vreți să aveți apă caldă în permanență? Autogaijerul „Oltul”, fabricat la „Ludovic Minschi” din Tg. Mureș, este un aparat ideal pentru o bucătărie mică.

În rafturile magazinelor, printre mîile de obiecte expuse se găsesc și numeroase ustensile ingenioase care ușurează munca gospodinilor. Păcat că li se face prea puțină reclamă. Dacă s-ar aranja standuri sau vitrine speciale, gospodinele ar afla de practica mașină de tăiat legume confecționată de „Metrom”, de cea de tăiat fructe, de cea de preparat bulion etc.; de zeci de ustensile care nu bat la ochi prin dimensiuni, dar au mari calități practice.

I. CORIBAN

Fotografii de S. STEINER

① Ușor și practic — aspiratorul de praf fabricat în țara noastră este cîntat de tot mai mulți cumpărători.

② E o adevărată plăcere să spei rufe cînd ai o asemenea mașină de spălat. Au dispărut munca tradițională, aburii și băltoacele de apă, iar gospodina poate face între timp și... lectură.

③ Uzinele „Metrom” din Orașul Stalin au fabricat această mașină cu dispozitive multiple, care servește la tăiatul legumelor și fructelor.

④ Un ingenios „utilaj” de presat fructe.

⑤ La ce o fi servind acest ustensil minuscul cu coarde? Nu știți! Simplu: la tăiat ouă!

SFATURI practice

DESPRE CONȚINUTUL ȘI CONSERVAREA OUĂLOR

Se știe că oul este unul dintre cele mai hrănitoare alimente, în comparație cu volumul altor alimente acesta conținînd o mai mare cantitate de substanțe necesare organismului uman. Pînă și albușul lui — considerat în general ca nefolositor — conține aproximativ 5 grame de proteine (albuminoide), care, pe lîngă că ajută la creșterea și refacerea țesuturilor, degajă și 20 de calorii. Fără să mai vorbim de gălbenuș care, în afară de 5 grame de lipide (grăsimi) și de unele săruri minerale extrem de valoroase, conține un adevărat depozit din principalele vitamine, cum ar fi: A, B, D, E, H etc., avînd în același timp un potențial energetic de peste 70 de calorii — adică tot cam atît cît ar produce 100 grame de lapte.

Fiștețe că, pentru a menține toate aceste elemente nealterate, oul ar trebui consumat crud sau foarte puțin fiert. Și acest fel de a-l consuma este posibil, dacă frecăm oul cu lapte, cu zahăr, cu rom sau cu lămție. Excepție de la acest mod de preparare trebuie să-l facă însă ouăle de rață, care prezintă uneori pericolul infectării cu salmonide. Acestea, dimpotrivă, trebuie fierite cît mai bine înainte de consumare.

Dar oul, pe cît este de hrănitor pe atît este de toxic dacă-l consumăm după ce s-a învechit, fără a fi fost supus unor condiții de conservare. În condiții naturale el nu poate rămîne proaspăt mai mult de o săptămînă. Pentru a-l conserva timp mai îndelungat există diferite metode simple și eficiente. Iată cîteva dintre cele mai sigure:

1) se spală ouăle cu o soluție slabă de permanganat de potasiu, se lasă să se usuce fără să se ștergă, se așază apoi într-un vas de pămînt și se toarnă peste ele lapte de var, avînd grijă ca acesta să le acopere complet. Pentru a împiedica evaporarea, se astupă vasul cu celofan sau cu hîrtie parafinată;

2) se spală ouăle și se cufundă apoi într-o soluție de 5 la sută apă oxigenată;

3) se cufundă ouăle, unul cîte unul, și se țin cîteva minute într-o baie de parafină, sau se ung cu un ulei vegetal oarecare. Singura condiție ca oul să se păstreze bine, indiferent de metoda de conservare folosită, este ca el să fi fost proaspăt de la început. Pentru a verifica acest lucru îl cufundăm mai lînt într-o soluție de 20 grame sare de bucătărie la 200 grame de apă și, dacă oul cade la fund, e proaspăt; dacă plutește la suprafață e vechi.

JOSIANA

INVITAȚIE LA PESCUIT

O dată cu răcirea apelor, peștii „pașnici” — roșioara, plătica, crapul, carasul, babușca, mreana, văduvița etc. — se trag spre fundul apei în vederea hibernării și prinderea lor devine dificilă. Nu e însă motiv de panică — la dispoziția pescarului stau încă peștii hrăpăreți și niciodată sătui: știuca, bibanul și anatul.

Știuca este cel mai lacom pește al apelor noastre. Pescuitul ei este și o datorie pentru pescarul sportiv, cunoscîndu-se pagubele pe care le face în puietul peștilor pașnici.

În această zi de odihnă să pornim împreună la pescuit de știucă. Montăm lansele și mulinetele (pe care am înfășurat cel puțin 50 m nylon gros de 0,40 mm), legăm o lingură (sau năluca) de culoare arămie (fiindcă apa este limpede) și aruncăm.

Recuperăm încet cu ajutorul mulinetei. Din păcate nu s-a prins nimic. O aruncare, două, trei... La o nouă aruncare, în timp ce învîrtim încet mînerul mulinetei recuperînd, o smucitură bruscă mai-mai să ne smulgă varga din mînă. O știucă! Recuperăm mai repede dar, cînd au mai rămas vreo 10 metri de fir întins, varga se îndoaie în chip primejdios; știuca e mare. Eliberăm cîteva metri de fir și apoi recuperăm iar. Peștele trage din nou puternic; mai „dăm” fir. Vom continua așa încă puțin și puterea tracțiunii va scădea, deoarece peștele gboșește destul de repede. Știuca e acum la doi metri. Nu încercăm s-o scoatem la suprafață, ci tot pe sub apă o apropiem încă puțin. Băgăm mînciocul sub apă (trebuie să-l avem neapărat cu noi) și, ridicînd de varga, aducem știuca deasupra mînciocului. Ridicăm brusc și știuca e a noastră!

Dacă repetăm apoi aruncarea și după 10-20 de aruncări nu se arată nici o știucă, schimbăm năluca, punînd una argintie, ondulată sau rotitoare. Aruncăm și... iar o smucitură.

Sînt zile cînd știuca nu „mușcă” la nici un fel de lingură sau năluca. Atunci vom încerca pescuitul „la fix”: o sîrună cu plumb, iar în cîrlig, de preferință, o momeală vie — peștișor, șoarece sau broscuță.

Dar cînd apele vor fi sub carapacea groasă a gheții? Vom renunța la pescuit? Nici gînd; atunci vom căuta pește, tot împreună, la copcă...

P.S. Momeli indicate la știucă: rîme, peștișori vii (beldițe, clenșori, roșioare, obleți), peștișori morți (în monturi), șoareci și broaște vii etc.; linguri metalice (ondulate sau rotative), peștișori artificiali, devoni, șoareci artificiali etc.

Dezlegarea jocului „Prietenle”, apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) Amici — Sincer. 2) Luna — Soviete. 3) Înfrăți — Tril. 4) Aclama — Vutcă. 5) Tăutu — T — Iaht. 6) I — E — Drag — Tei. 7) Îngălbenuite. 8) Arțar — Are — A. 9) Rt — Cioroboti. 10) Lac — Atașat — V. 11) V — Ei — E — Iu — Ia. 12) Serbată — Tren.

DIN CURIOSITĂȚILE NATURII

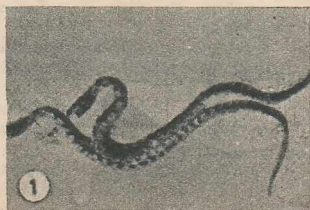
DOUĂ FENOMENE DIN LUMEA ȘERPILOR

Două cazuri întîlnite în lumea reptilelor i-au uimit în ultima vreme pe cercetătorii biologiei animale. Primul a fost fenomenul „fraților siamezi”, despre care nimeni nu bănuia că se poate produce și la șerpi, întocmai ca la oamenii. Acești „frați siamezi” din lumea reptilelor, pe care-i reproducem în fotografia nr. 1, sînt uniți într-o singură porțiune din mijlocul trupului, deși au două capete și două cozi la fel de dezvoltate. Capturații și urmăriți îndeaproape, s-a constatat că ei se comportă întocmai ca frații siamezi umani, adică se hrănesc cu ambele guri și au mișcări independente numai pînă la punctul în care acestea nu jensează deplasarea corpului comun — deplasare care se face la fel de repede ca și la exemplarele normale.

Al doilea fenomen curios este acela al unui piton alb, recent capturat și aflat azi în grădina zoologică din Basel (Elveția). În vîrstă de 4 ani, cu o lungime de 3 metri, pitonul prezintă în totul anomalia albinismului, niciodată întîlnită pînă acum la asemenea reptile de talie impunătoare. Sau, dacă

vreți, întîlnită numai în legendele poporului bengalez, care afirmă că un asemenea fenomen nu se produce decît la 2.000 de ani o dată și că el se datorește transformării, de către demoni, a unei prințese frumoase în reptilă, care nu-și va recăpăta înfățișarea umană decît în clipa cînd un Făt-frumos s-ar hotărî să se căsătorească cu ea.

Lăsînd la o parte fantezia populară, cazul este studiat cu interes de specialiștii zoologi, el fiind cu atît mai interesant cu cît pitonul alb se dovedește a fi foarte blind în comparație cu pitonii obișnuiți. Cît e de blind și de puțin periculos acest șarpe se poate vedea și din fotografia nr. 2, în care o vizitatoare a grădinii zoologice pozează cu el în fața obiectivului fotografic.

LUCIA ANGELA — Pitești. Înțineri pentru călduroasele aprecieri făcute la adresa revistei noastre. Actorul care vă interesează — protagonist al coproduției sovieto-cesoslovace „Ste-a de mai” — se numește Viaceslav Tihonov.

SIDON MARINA — Buzău. Puteți scrie actorului care vă interesează pe adresa: Studioul cinematografic Barandov, Praga, R.S. Cehoslovacă. În năsura posibilităților, vom da curs și sugestiei dv.

TUNSU CORNELIA — Comănești. Regretăm, dar nu avem o fotografie pe care ne-o solicitați. Interpretul principal din filmul „In ajun” este actorul bulgar L. Kabakiev.

OSMAN IZET — Tulcea. Rolurile principale din filmul „Răzbunarea” au fost deținute de Carmen Sevilla (Andrea), Laf Vallone (Luis) și Jorge Irala (Juan Diaz).

NEDELESCU BOGDAN — Corbu de Sus, raionul Medgidia, regiunea Constanța. Vechimea în muncă se consideră neîntreruptă pe timpul cât angajatul atășează obligațiile militare, conform art. 133 alin. a din Codul muncii. Pentru obținerea concediului de odihnă, mai întâi este necesar să vă reincadrați în timpul muncii, imediat după atășarea serviciului militar, potrivit normelor legale în vigoare, concediul de odihnă însă u-l puteți obține decît după trecerea a 11 luni de activitate de la reprimire sau reincadrarea a altă întreprindere.

BUNGHIUZ GHEORGHE — Br. Filimon Sirbu nr. 31, Ad. regiunea Bacău.

a) Numărul zilelor de concediu de odihnă se fixează în conformitate cu prevederile legilor în vigoare, care în seama de el muncii în toate ramurile și activitate. Pe baza acestor prevederi legale, conducerea întreprinderii de acord cu organul indicat fixează drepturile fiecărui salariat.

Fosta REDACȚIE

b) Conform art. 133 din Codul Muncii, vechimea în muncă se consideră neîntreruptă pe timpul cât angajatul a satisfăcut obligațiile militare.

c) Drepturile de toxicitate sînt prevăzute pentru fiecare caz în parte, în diferite norme legale.

În cazul dv. urmează să vă adresați serviciului de protecția muncii de pe lângă întreprinderea unde lucrați, care vă poate pune la dispoziție toate instrucțiunile în vigoare.

CRETU MIHAI — Turnu Severin. Pentru schimbul de timbre și celelalte care ne-ați rugat, v-am publicat adresa de acasă.

În ceea ce privește aprecierile pe care le faceți cu privire la conținutul revistei noastre, ele au fost citite într-o plenară a redacției și unele din sugestiile făcute de dv. ni le-am însușit. Sperăm că de la 1 ianuarie 1961 să putem aduce unele îmbunătățiri revistei, pe linia celor sugerate. Vă mulțumim.

FULGA GHEORGHE — Măgurele, raionul Teleajen. Am sesizat Oficiul regional P.T.T.R. Ploiești cu privire la felul defectuos în care se distribuie ziarele în comuna dv. Vă rugăm să ne comunicați dacă starea de lucruri s-a îmbunătățit.

DAN FLOREA — Lupeni. V-am publicat dorința în rubrica

„Cititorii către cititori”. În ceea ce privește adresa pentru străinătate, adresați-vă organizației A.R.L.U.S. din Petroșani și revistei „România populară” din București, str. Ion Ghica nr. 5.

MATEI FLORICA — Piatra Olt. Culoarea gălbenușului de ou nu are nici o legătură cu elementele lui nutritive. Această culoare se datorește specificului de hrană administrat păsării care a făcut oul. Dacă o găină se hrănește, spre exemplu, cu preparate din ovăz, oul pe care-l va face va avea gălbenușul de culoare verde-măslinie; cu o hrană în care se pun coji pisate de raci fierți, gălbenușul devine roșu-portocaliu; iar dacă din hrana unei păsări se elimină complet carotenul, gălbenușul oului ei va fi alb, aproape ca și albusul.

POENARU VASILE — Urziceni. Dacă durerile dv. de cap se produc numai atunci cînd se schimbă vremea, e probabil că prezentați o sensibilitate exagerată la fenomenele meteorologice. Sînteți, cu alte cuvinte, un „meteorolabil” (acesta este termenul medical) și ca dv. sînt mulți alții, pe care îi dor capul, încheieturile, bătăturile etc. Faptul nu trebuie să vă îngrijoreze atîta timp cît analizele făcute nu arată nimic anormal în corp și cît aceste dureri — după cum recunoașteți și dv. — sînt totuși suportabile. Tratamentul radical nu există. Și nici abuzul de antinevralgice nu e recomandabil.

PIRVU CONSTANTIN — Craiova. Distrugerile provocate de un uragan se explică prin viteza vîntului, care poate atinge și 125 km pe oră. Or, la această viteză, vîntul exercită o presiune de peste 75 kg pe metru pătrat. Vîntul obișnuit, care leagănă ramurile copacilor și încrețește suprafața apelor, nu are o viteză mai mare de 16 km pe oră și o presiune care să depășească 2 kg pe metru pătrat. Vedeti, deci, diferența.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
2		0										
3		R										
4		E										
5		N										
6		E	S	T	O	N						
7		T	U	N								
8		R	L	V	S							
9		O		T								
10		Y										
11		S										
12		A	K	U								
13		L	B	E	R	T	A	T	E			

Prietenilor noștri

ORIZONTAL: 1) A compus un „Cîntec de înfrățire” — Ființă iubită (fig.). 2) Autorul poeziei „Despre prietenii mei”, din volumul „Marinar de frunte” — Autorul poeziei „Prietenie” din volumul „Cîntec omului”. 3) Autorul poeziilor „Prietenie”, „Odă păcii și prieteniei” etc. — Lac mare în U.R.S.S. 4) Autorul tabloului „Prietenie”, în care este înfățișată prietenia de arme romîno-sovietică. 5) Atom încărcat cu electricitate — Argint — Invățăta. 6) Popor sovietic din una din republicile baltice — Comună în Ardeal — Formațiune geologică. 7) Anagramă și antonimul untului — A compus „Cîntecul prieteniei”. 8) Asociația pentru stringerea legăturilor de prietenie cu Uniunea Sovietică — Cea închinată prieteniei romîno-sovietice se sărbătorește în fiecare an între 7 octombrie și 7 noiembrie — Unic. 9) Puțin molibden — Virsă a elanurilor nobile și generoase (pl.). 10) A apare — Poftim, între prieteni — Personaj feminin din romanul „Pe Donul liniștit” de Mihail Șolohov. 11) Cesu — Servește de suport muncitorilor din con-

strucții — Acest. 12) Provincie în Japonia — Individul, în sens filozofic — Fundament, rațiune. 13) Tara noastră și-a cîștigat-o scuturînd jugul fascist, cu sprijinul marii noastre prietene, Uniunea Sovietică — Posedă.

VERTICAL: 1) Iubită țară natală — Prietenesc. 2) Munte în Corsica — Scriitor sovietic, autorul nemuritorului roman „Așa s-a călit oțelul”. 3) „... prieteniei”, volum de Ion Vitner — Cuib! 4) Rlu în U.R.S.S. — Unul din „Frații Jderi” ai maestrului Sadoveanu. 5) Cuvă! — Cînstit, fără gînduri ascunse. 6) Fir — Înclociește cafeaua. 7) Clasic romîn, autorul schițelor „Amici”, „Amicul X” etc. — Angela, Mihaela etc., alintate de prietene. 8) Tară din Orientul Mijlociu — Mai mulți, într-un cuvînt. 9) „Prietenul...”, poezie de Nicolae Labiș, din volumul „Primele iubiri” — Alăturată. 10) Interjecție — Ostași. 11) Satisfacții, plăceri — „... de prieten”, roman de Kazakievici. 12) Aproape roz! — Cîntec de leagăn — Regretat, pictor romîn. 13) Apă curgătoare — A.R.L.U.S.

La întrebările cititorilor

CE SÎNT ALGELE ȘI LA CE POT FOLOSI

Tov. Zaharia Bobancu din Craiova ne cere să arătăm mai e larg ce conțin algele și la ce pot folosi acest conținut al or. I răspundem prin acest material:

Algele sînt plante inferioare, care trăiesc în mediul acvatic. Ele se împart în trei grupe principale și anume: algele verzi științifice numite „chlorophyceae”, algele roșii (rhodophyceae) și algele brune (fucoide). Cea mai mare răspîndire dintre toate au algele brune.

Valoarea acestor vegetații acvatice constă în marea cantitate de substanțe chimice pe care o conțin. Și dacă nu s-a vorbit prea mult despre ele pînă în ultimii ani, aceasta s-a datorat lipsei unei metode perfecționate pentru determinarea constituenților chimici. Au trebuit să se ocupe mai îndeaproape de ele oamenii de știință din Uniunea Sovietică și din alte țări socialiste, spre a se vedea ce mari foloase se pot raga din aceste plante nu numai în industria farmaceutică, ci și multe alte domenii.

Algele conțin, printre altele, bromuri de potasiu, de sodiu, de alciu și de magneziu, în cantități apreciabile. Conțin apoi o mulțime de compuși organici solubili ca: aminerina, din care, prin hidroliză, se poate extrage glucoză; nanita, o substanță mult întreprinsă în industria farmaceutică, cu care se poate înlocui în unele cazuri chiar glicerina; neoidina, o substanță gelatinoasă mult folosită în farmacie și în industria alimentară, fă-

cînd parte din categoria de compuși ai agar-agarului și ai spumei de Irlanda, care sînt mult mai scumpe etc. În sfîrșit, în afară de celuloză, de iod, de mulți compuși cu azot și de pigmenți, algele mai conțin și o altă substanță foarte prețioasă, anume acidul alginic. Acesta este un element insolubil, foarte caracteristic, care se poate trage în fire ca și produsul celulozelor. Acidul alginic poate servi la apretare în industria textilă, ca decolorant al zemurilor zaharoase în industria alimentară, ca a-

daos necesar la fabricarea anumitor săpunuri pentru apele caldaroase. El se întreprindează, de asemenea la tratarea cauciucului și a lăstexului, la prepararea materiilor plastice și a celulozului etc.

Prin bogatul lor conținut în săruri minerale și alte elemente necesare nutriției, s-a constatat că algele pot constitui un minunat furaj pentru animale. Iar ultimele experiențe au arătat că ele ar putea fi folosite chiar ca hrană a omului, în condițiile zborului cosmic.

1 LEU!...

Care să fie semnificația acestui „1 leu”?

Costul unui loz de tip nou la „Loto-prono-loz în plus-expres”, cu premiu o motoretă?

Nu, n-ați ghicit! Să fie prețul vînzării „de ocazie” al acestei motorete (preț echivalent a două înghețate pe băț)?

Greu de crezut!

De fapt nu este vorba de „1 leu” — ci de „1 Leu”. Adică de cel mai autentic număr de circulație al motoretei aci de față: numărul 1, eliberat de comuna Leu din regiunea Craiova.

De vorbă cu medicul

STELIANA PRODAN — raionul Beiuș. Faceți exerciții de gimnastică pentru întărirea mușchilor pectorali. Vă recomandăm zece injecții intramusculare cu Hipofizan, în fiecare zi cîte una, urmate de alte 10 injecții cu vitamina E, după care veți face o pauză timp de zece zile. Repetați cîteva luni acest tratament.

L.B. SIANU — București. În ceea ce privește afecțiunea nervoasă de care suferiți, vă recomandăm să continuați tratamentul cu luminal.

Pentru a doua problemă pe care o puneți, este necesar să faceți 5-6 injecții intramusculare cu Antefizan, în fiecare zi cîte una, cît și 5 injecții intramusculare cu Testosteron de 10 mg, urmate de alte 10 injecții de Testosteron de 25 mg. Injecțiile se fac una la două zile. După o pauză de 10 zile, reincepți același tratament, o dată sau de două ori.

EMILIA R. — Ploiești. Boala de inimă de care suferiți cere într-adevăr o serie de menajamente din partea dv: o viață ordonată și evitarea eforturilor fizice. Surorii dv. au dreptate cînd vă recomandă acestea, dar în excesul lor de zel greșesc în ce privește forma în care o fac. Nu cred ca suferința dv. să le „distreze” sau să le „bucure”. Sînt convins că interpretați eronat grija lor. Dacă insuficiența mitrală este compensată, nu sînt contraindicate plîmbările obișnuite, care sînt nu vă obosească, spectacolele și chiar repausul într-o stațiune de munte cu altitudine mijlocie, cum ar fi Tușnad. Compleții acesteia cu lecturi plăcute, credem că vă veți umple timpul liber în mod agreabil. Vă menajați în felul acesta inima, ceea ce vă va da posibilitatea să continuați studiile și să fiți un element folositor societății. Vă recomandăm să luați două lingurițe de Sedonal pe zi.

GHEORGHE CIULIN — Crăcișoani. Medicamentele de care vorbiți sînt de mult depășite. Pentru scopul urmărit de dv. se folosește astăzi: Metionina, 1-3 gr pe zi; injecții de Iodazin, o fioală zilnic, sau Iodazin-soluție, din care se iau 10-20 picături, în doză crescîndă, pe zi; injecții de Testosteron de 25 mg, una la trei zile. Toate acestea însă nu exclud un regim alimentar sobru și o viață ordonată.

CONSTANTIN ENCIU — Strunga. Procedura de care întrebați nu se aplică în clinica respectivă.

ELENA SCUPĂRĂ — Babadag. Petele de pe față de care vorbiți nu se pot îndepărta cu creme. De altfel, tratamentele pe care le-ați făcut pînă acum nu au dat nici un rezultat. Vă sfătuim să evitați expunerea feței la soare. Totuși trebuie să încercați vara viitoare să faceți plajă, de preferat la mare, expunînd tot corpul razelor solare; pielea va căpăta astfel o culoare uniformă.

OLGA PANAITESCU — Piatra Neamț. Numai în cazul în care suferința de care vă plîngeți se datorește unor edeme se poate interveni; și atunci trebuie stabilită maladia care generează aceste edeme. În cazul că nu există cele de mai sus, atunci este vorba de o conformație naturală și lipsesc mijloace medicale pentru corectare.

Dr. SILVIU GHEREA

CALVARUL EMIGRANȚILOR ITALIENI

de Giovanni BERNASCONI
— ziarist italian —

„**A**CCESUL ITALIENILOR STRICT INTERZIS“; acest anunț poate fi văzut afișând în vitrina berăriei August Anthes din Hochstrasse, în orașul Saarbrücken. În zeci și zeci de alte localități din Germania occidentală apar din ce în ce mai multe anunțuri de acest gen. Uneori autorii lor se ostenesc să le compileze într-o italiană incorectă, dar de cele mai multe ori anunțurile, redactate în germană, sună astfel: „STRICT INTERZIS PENTRU AFRICANII DIN NORD ȘI PENTRU ITALIENI“.

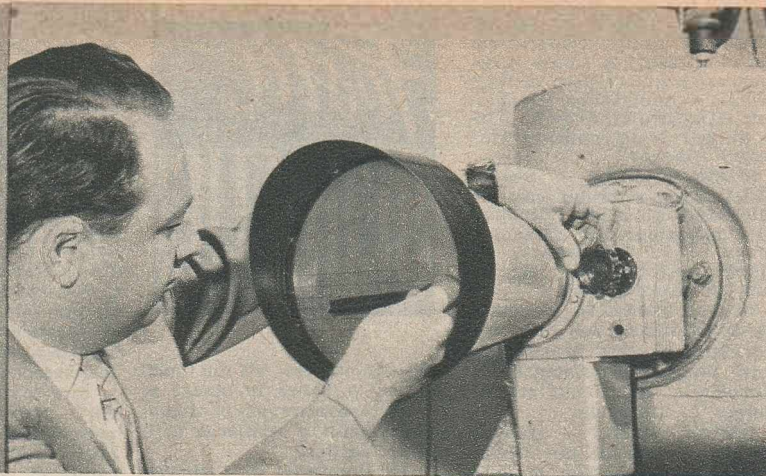
Litera „J“, care stigmatiza pe vremea hitlerismului pe evreul german, pare a fi destinată astăzi sărmanului emigrant italian, făcând din el un nou paria al unei societăți care îl exploatează în modul cel mai barbar.

Este vorba de cei circa 120.000 de muncitori, în mare parte tineri, trei sferturi dintre ei emigrați în R.F. Germană în cursul acestui an. Există numeroase știri, ca cele relatate de ziarle „Giustizia“, „Il giorno“ și „Corriere degli Italiani“ — organul filoguvernațional al emigranților din Franța — despre condițiile de viață și de muncă ale emigranților italieni din Germania federală. Salarii cu mult sub necesitățile cele mai modeste (maximum 60.000 lire pe lună, din care un sfert se duce pe rețineri sociale, impozite și chiar contribuții pentru bisericile catolice și protestante!), locuințe în barăci insalubre, izolare totală față de populație, nici o indemnizație de șomaj — acest impresionant tablou îi lasă însă impasibili pe guvernanții italieni.

Suferințelor îndurate de emigranții italieni li se adaugă acum și discriminarea și persecuția rasială. Adenauer și industriașii nemți, generalii revanșarzi, foștii conducători naziști care sînt la putere la Bonn, precum și inspiratorii politici rasiste din Germania occidentală nu sînt alții decît aceia cu care primul ministru italian Fanfani a stabilit o „maximă concordanță“ de opinii — după cum el însuși a declarat în urma întrevederii de la Varese cu cancelarul Adenauer.

O asemenea politică nu este numai foarte dăunătoare poziției internaționale a Italiei, dar ea lovește adînc în demnitatea și în condițiile de viață a 120.000 de italieni nevoiți să-și părăsească patria.

CRISTALOSCOPIUL este o instalație optică inventată de inginerul Wlassics Zoltan din R.P. Ungară, instalație care permite studiarea fenomenelor ce se desfășoară în vasele de fierbere, fără a mai fi necesară luarea de probe. Noua invenție este folosită în industria zahărului și a medicamentelor. În clișeu: inginerul Wlassics verificînd funcționarea cristaloscopului.

O UZINĂ... ÎN PACHETE. Coletele pe care le vedeți au o valoare deosebită: ele conțin planurile unei mari uzine metalurgice ce se construiește în orșul Ranchi din India, cu ajutorul tehnic calificat al R.S. Cehoslovace. În fotografie: planurile executate de institutul „Kovoprojekta“ din Praga sînt preluate de specialiști indieni.

← **CONCURENȚA ORIENTULUI...** Este foarte greu să rivalizezi cu frumusețea vestitelor covoare fabricate în țările Orientului Apropiat. Cu toate acestea, covoarele cu motive orientale produse la Wurzen, în R.D. Germană, se bucură de o largă apreciere în Irak, Liban, Arabia Saudită și în alte țări orientale. În fotografie: crearea unui nou model.

NAS DE CASTRAVETE! — așa este numită maimuța din fotografie, animal ce trăiește în insula Borneo. Ea nu poate fi văzută decît foarte rar în vreo grădiniță zoologică, deoarece în captivitate moare. Primul exemplar al acestei maimuțe, cu o înfățișare atît de neobișnuită, a fost adus în Europa în 1901 de către colecționarul Hagenbeck.

LA PREMIERA — În Olanda — a cunoscutului său film „Viața e dulce“, regizorul italian Federico Fellini și soția sa, talentata actriță Giuletta Massina, protagonistă emoționantului film „Noaptea Cabiriei“, au apărut îmbrăcați în costume naționale olandeze.

FANTEZIE MORBIDĂ... În Galeria de artă „Schmela“ din Düsseldorf (R.F. Germană), printre altele elucubrări se găsește și această îngrămădeală de ceasuri deșteptătoare striccate, pe care un francez, pe nume Arman, o expune sub titlul de „operă de artă“. Precum se vede, nu numai ceasurilor le lipsesc niscaiva arcuri și șuruburi...

PE LOCUL GROAZNICEI CATASTROFE... Acolo unde, în primăvara acestui an, un înfrîntor cutremur a distrus orașul marocan Agadir, se pornește acum la reconstruirea fostei așezări. În fotografie: se pune piatra de temelie a unui spital, prima nouă construcție din Agadir.

Un adevărat război între polițiști și chiriași s-a desfășurat la Londra cu prilejul puternicelor demonstrații de stradă împotriva majorării chiriilor. Agenția engleză „Keystone”, care ne transmite această fotografie, arată că „1.000 de polițiști s-au bătut pînă la sînge cu o mulțime de aproximativ 2.000 de chiriași, care au încercat să ia cu asalt primăria St. Pancras din Londra”.

Complotul imperialist împotriva Cubei continuă. Iată un grup de conspiratori arestați recent de autoritățile cubane. Ei poartă uniforme americane, iar armele găsite asupra lor sînt tot de proveniență americană. Comentariile sînt de prisos...

Pe insula Iassî Ada din Marea Marmara se desfășoară procesul foștilor conducători ai regimului proamerican, anti-popular, din Turcia, regim răsturnat în urma loviturii de stat din mai 1960. Printre cei 500 de foști demnitari acuzați de delapidarea fondurilor statului, de săvîrșirea de abuzuri, de corupție etc., se numără și fostul președinte al Turciei, Celal Bayar, pe care-l vedem în fotografie în boxa acuzaților.

Puternicul uragan „Donna”, care a produs recent mari pagube în multe state din S.U.A., s-a făcut resimțit și la New York. Imaginea reprezintă aspectul uneia din străzile newyorkeze acoperite de apă.

În timp ce rostea o cuvîntare la un miting împotriva politicii proamericane a guvernului din Tokio, Inejiro Asanuma, președintele Partidului Socialist din Japonia, a fost asasinat mișcătoare de către un huligan fascist. Instantaneul fotografic redă momentul dramatic cînd asasinul înfige pumnalul în trupul victimei.

REDAȚIA: BUCUREȘTI
PIAȚA ȘCIINTEI

Căsuța Postală: 3507
of. 33, Tel. 17.60.10,
int. 1744

ABONAMENTE:

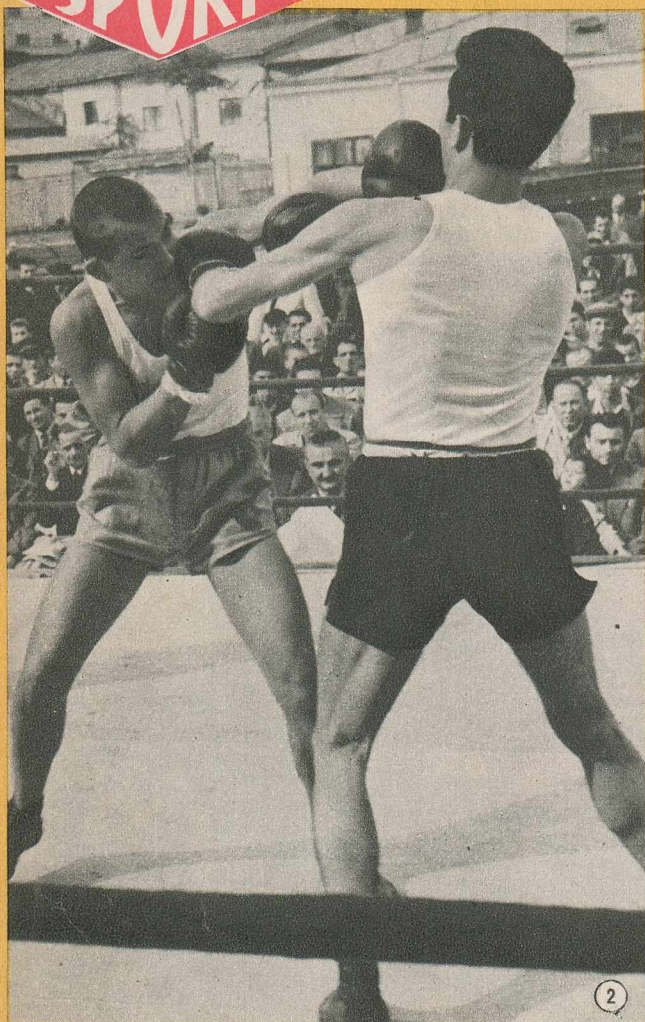
la toate oficiile poștale din țară și la
factorii poștali și difuzorii voluntari din
întreprinderi și instituții.

PREȚUL
ABONAMENTELOR:

3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

SPORT

① În cadrul ultimei etape a campionatului republican de polo, piscina acoperită de la Floreasca a găzduit duminică dimineață printre alte partide și pe aceea dintre echipele Știința Cluj și Progresul București, terminată cu victoria studenților: 5-4 (2-2). În fotografie: Încă un gol, și Știința și-a asigurat victoria.

② Pe ringul instalat în incinta terenului din str. Ion Vidu a avut loc o reuniune pugilistică organizată de asociația S.P.C. Iată-i în fotografie pe doi dintre protagoniștii reuniunii, Florian Surugiu și Ion Mirică, înceștați în lupta pentru victorie.

③ La pomul lăudat să nu te duci cu sacul! Aceasta a fost concluzia celor care au asistat din tribunele Stadionului „23 August” la două meciuri „tari” de fotbal C.C.A.-Știința Timișoara și Rapid-Petrolul. Fotografia reprezintă o fază la poarta Petrolului, când portarul Sfeteu intervine în mijlocul unui grup de jucători feroviari și petroliști care-și disputau balonul în preajma porții.

Fotografiile de Romulus SCURTU

În premieră pe ecrane: „BĂDĂRANII”

Noua producție în culori a studionului cinematografic „București” reeditează pe ecran, cu verve, causticitatea și exuberanța cuvenite, povestea bătrână de câteva secole a „onorabililor” negustori venețieni — jupînii Canciano, Lunardo, Simon, Maurizio — ironizați și ridiculizați de neerțătorul Carlo Goldoni.

Versiunea cinematografică a „Bădăranilor” apare după ce timp de patru ani echipa Teatrului Național „I. L. Caragiale” a jucat cu răsunător succes piesa în țară și peste hotare. Pelicula de film, departe de a-și asuma rolul unei simple consemnări cinematografice a spectacolului, oferă astăzi publicului un „Bădăranii” văzut prin prisma și cu mijloacele artei filmului, dăruiind bucuriile și satisfacțiile unei montări noi, izbutite, proaspete. Îi revedem în film pe așii noștri în materie de comedie: George Calboreanu, Alexandru Giugaru, Grigore Vasiliu-Birlic, Marcel Anghelescu, Radu Beligan, Niki Atanasiu. În bătălie cu confreria „Bădăranilor” se află clanul nevestelor, conduse la luptă de Carmen Stănescu (combatante: Cella Dima, Silvia Dumitrescu-Timică, Sanda Toma).

Un film care se vizionează cu bună dispozi-

ție, făcându-te să reții echipa creatorilor, în frunte cu artistul poporului Sică Alexandrescu și cu Gheorghe Nagy, semnatarii regiei.

